అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

అక్టోబరు 2019

కురుక్షేత్రం

సంపాదకీయం:

జీవన సంగ్రామాన్నెదుర్కొనని వారెవరున్నారు? బహుశ మరణించినవారు లేక జన్మలోకి యింకా రానివారు! పుట్టక ముందే ఈ సంగ్రామం, యీ సంఘర్షణ క్రియాశక్తుల యీ పెనగులాట వున్నప్పటికీ, అది మరణించిన తరువాత కూడా కొనసాగుతుంది. ఏదో విధమైన ఆంతర లేక బాహ్య సంగ్రామాన్ని, సంఘర్షణను యెదుర్కొనకుండా, జీవితంలో ముందుకు సాగలేరనేది తథ్యం. ఆ రెండూ ఒకదానితో ఒకటి గట్టిగా ముడిపడి వున్నాయి గనుక తరచుగా రెండు రంగాల్లోనూ అది జరుగుతుంది. దాన్ని మనం అసహ్యించుకొని, జీవితం పూలసెజ్జలా సుఖప్రదమైనదిగా వుండాలని కోరుకొన్నా, యీ సంఘర్షణ మన పరిణామ ప్రక్రియలో భాగం. అది మనల్ని ఉన్నత విషయాలకు సన్నద్ధం చేస్తుంది, సిద్ధి వైపు యెదిగేటట్లు మనకు సహాయం చేస్తుంది. జీవితపు యీ పార్శ్వాన్ని అంటే జీవన సంగ్రామ పార్శ్వాన్ని, దేని ద్వారా ప్రజ్ఞానంలో, బలంలో మనం యెదుగుతామో, ఆ బాహ్యాభ్యంతర కురుక్షేత్రాన్ని మనం యీ సంచికలో తీసుకొంటున్నాం

అనువాదం: కె.వి. రావు (9849929254)

కలి యుగ ఆది నుండి అంతం వరకూ కూడా ఒక భయంకర సంగ్రామం మనిషికి, కలికి మధ్య జరుగుతూనే వుంది. ఆ సంగ్రామంలో సహాయకులుగా, లేక నాయకులుగా, భగవంతుని నుండి వెలువడి , భగవత్ప్రీతి రూపాలు, యీ కాలంలో తరచుగా క్రిందికి దిగి వస్తుంటాయి. బ్రాహ్మణ శక్తి, అంటే జ్ఞాన, భక్తి, నిష్కామ కర్మలు జరిగేటట్లు చూడడానికి, యివి ఆ సంగ్రామంలో ఉపయోగపడ్తాయని బోధించడానికి, కలి ప్రారంభంలో భగవంతుడు మానవరూపం ధరించాడు. మానవ సంక్షేమపు ఆశ, పునాది, భారతదేశ రక్షణ మీద ఆధారపడి వుంది. కురుక్షేత్రంలో భగవంతుడు భారతదేశాన్ని రక్షించాడు. ఆ రుధిర మహా ్రసాగరంలో, ఆ మహోత్తమ పురుషుడు, లయకారుడైన కాలుని రూపంలో, ఒక నూతన ప్రపంచపు, తేలియాడే కమలంలో తన ఆనందాన్ని ఆస్వాదించ నారంభించాడు.

CWSA 9:150

శ్రీఅరవిందులు

గీత నేపథ్యం, రంగస్థలం

గీత కాలం, స్థలం, పరిస్థితి

మనిషి చర్యలను, మాటల ఉద్దేశ్యాలను, కారణాలను పూర్తిగా అర్థం చేసుకొనడానికి, ఏ పరిస్థితులలో ఆ చర్యలు నిర్వహించవలసి వచ్చిందో లేక ఆ మాటలు పలుకవలసి వచ్చిందో వాటిని తెలుసుకోవలసిన అవసరం వుంది. కురుక్షేత్ర మహాయుద్ధ ప్రారంభంలో పరస్పరం అస్త్రాలు సంధించుకొన్నప్పుడు 'ప్రవృత్తే శస్త్ర — సంపాతే', ఆ క్షణంలో సర్వేశ్వరుడు గీతను వెలువరించాడు. చాలామంది కిది ఆశ్చర్యాన్ని, అలజడిని కలిగించింది. గ్రంథకర్త అజాగ్రత్త వల్ల, లేక లోపపూరిత మేధస్సు వల్ల యిలా జరిగి వుండి వుండవచ్చు అని కూడా అన్నారు. కాని, అటువంటి మానసిక చట్రం వున్న వ్యక్తికి, ఆ ప్రత్యేక ఘడియలో, గీతలో వున్న జ్ఞానాన్ని శ్రీకృష్ణుడు కాలం, స్థలం, పరిస్థితులకు సంబంధించిన పూర్తి జ్ఞానంతోనే తెలియ జెప్పాడనేది అసలు వాస్తవం.

కాలం; యుద్ధ ఆరంభ కాలం. అభివృద్ధి చెందనటువంటివారు, లేక కర్మకు సంబంధించిన ఒక మహా వరదలో తమ వీరోచిత లక్షణాలను లేక బలాన్ని పరీక్షించనటువంటివారు, గీతలో అందించబడిన జ్ఞానాని కెప్పుడూ అర్హులు కాలేరు. పైపెచ్చు, ఒక గొప్ప, క్లిష్టమయ మహోద్యమంలో, అనేక ఆటంకాలు, అవరోధాలు, అనేక శత్రుత్వాలు, అనేక తిరోగమనాల భయాలు వాటంతటవే తలెత్తడాని కవకాశమున్న మహోద్యమంలో పాల్గొంటున్నవారు, ఆ మహోద్యమం జరుగుతున్నప్పుడు, దివ్య బలాన్ని సంతరించుకొన్నటువంటివారికి, ఆ క్షణంలో ఆ మహోద్యమాన్ని ముగింపు వరకూ కొనసాగించడానికి, దైవకార్యాన్ని విజయవంతంగా నెరవేర్చడానికి యీ జ్ఞానాన్ని బయటపెట్టారు.

భగవంతుని వైపు వెళ్ళే మార్గానికి పునాదులను గీత, కర్మయోగంలో వేసింది. శ్రద్ధతో, భక్తితో కర్మలను చేయడం ద్వారా ఆ జ్ఞానాన్ని పొందవచ్చు. అందుచేత, గీత సూచించిన దారిలో పయనించే వ్యక్తి, ఆ మార్గాన్ని విడిచిపెట్టడు. సుదూరాన ఉన్న ప్రశాంత ఆశ్రమంలో లేక పర్వతంపై లేక ఏదైనా యేకాంత ప్రదేశంలో భగవద్దర్శన మౌతుంది. అతని కోసం ఆ స్వర్గ సంబంధ వెలుగు ప్రపంచాన్ని ప్రకాశమయం చేస్తుంది. ఆ మధురమైన, శక్తివంతమైన దివ్యవాక్కు ఆకస్మికంగా దాని మధ్యలోనే,

కర్మల రణగొణ ధ్వని మధ్యలోనే వినవస్తుంది.

స్థలం యుద్ధక్షేత్రం, అస్త్రశస్త్రాలు సంధించుకొంటున్న రెండు సైన్యాల మధ్య వుంది. ఈ మార్గంపై పయనించేవారికి, యీ స్వభావంకల కర్మలలో ముందుండేవారికి, తరచుగా యోగసిద్ధి ప్రాప్తిస్తుంది, అత్యున్నత జ్ఞానోదయం అవుతుంది. అది వారి కర్మల స్వభావం మీద ఆధారపడి, యీ దిశ లేక ఆ దిశలో భవిష్యత్తును నిర్దేశించే సంక్లిష్టమైన, అపార ప్రాముఖ్యత గల ఘడియలో ఆకస్మికంగా అత్యున్నత జ్ఞానోదయం జరుగుతుంది. ఆ జ్ఞానం కర్మలకు ప్రతిబంధకం కాదు, అది కర్మలతో చాలా సన్నిహిత సంపర్కం కలిగి వుంటుంది. తన ఆత్మ వైపు తాను వెనుదిరిగినపుడు, యేకాంతంలో, ధ్యానంలో కూడా ఆ జ్ఞానోదయం జరుగుతుందనే మాట నిస్సందేహంగా సత్యమే, అందుచేత ఋషులు యేకాంతాన్ని కోరుకొనేవారు. మూక మధ్య ఒంటరితనాన్ని, రణగొణ ధ్వని మధ్య శాంతిని, కార్యకలాపాల సుడిలో చిక్కుకుపోయినా పరమ విశ్రాంతిని అనుభవించ గలిగేటట్లు, గీతాయోగ మార్గంపై పయనించేవాడు మనః ప్రాణ, దేహాలనే పరికరాన్ని విభజించుకొంటాడు. బాహ్య పరిస్థితులచే ఆంతరిక అస్తిత్వాన్ని నియంత్రించడు, బాహ్యాన్ని ఆంతరిక స్థితిచే నియంత్రిస్తాడు. సాధారణ యోగి (సాంసారిక) జీవితానికి భయపడ్తాడు. అతడు దాని నుండి తప్పించుకొని, ఒక ఆశ్రమంలో ఆశ్రయం పొంది యోగాన్ని స్వీకరిస్తాడు. కర్మయోగికి స్వయంగా జీవితమే ఆశ్రమం. సాధారణ యోగి బాహ్యశాంతిని, నిశ్శబ్దాన్ని కాంక్షిస్తాడు, అతని శాంతి భగ్నమైతే, అది అతని ఆంతరిక నైష్ఠికత లేక తపస్సును సాగనివ్వదు. కర్మయోగి ఆంతరంలో బృహత్తర శాంతిని, నిశ్చల నీరవతను భోగిస్తాడు. బాహ్య రణగొణ ధ్వని మధ్య యీ స్థితి మరింత ప్రగాఢమౌతుంది. ఆ ఆంతరిక తపస్సును లేక నైష్ఠికతను యే బాహ్య అలజడి అపకారం కలిగించ లేదు, అది భంగబడదు.

CWSA 9:102-03

వక్త, శ్రోత

గీత ఉద్దేశాన్ని, అర్థాన్ని అవగతం చేసుకొనేందుకు మొట్టమొదట వక్తను గురించీ, శ్రోతను గురించీ, కాలం, పరిస్థితి గురించీ తెలుసుకోవాలి. వక్త, ప్రభువైన శ్రీకృష్ణుడు, శ్రోత, ఆయన సఖుడైన అర్జునుడు, మానవు లందరిలో అత్యున్నత వీరుడు, యోధుడు. కురుక్షేత్ర భయంకర మానవ హననానికి ముందటి సమయం.

మహాభారతం ఒక ప్రతీక మాత్రమే అని చెప్పేవాళ్ళు చాలా మందే వున్నారు. శ్రీకృష్ణుడు భగవంతుడు, అర్జునుడు మానవాంతరాత్మ, ధృతరాష్ట్ర పుత్రులు అంతర శత్రువులు, మోక్షం వైపు సహాయం చేసే క్రియాశక్తులకు ప్రతినిధిలు పాండవ సైన్యం. అలా చెప్తే సాహితీ ప్రపంచంలో మహాభారతాన్ని నిమ్నస్థాయికి దిగజార్చడమే అవుతుంది. అదే సమయంలో గీతా సందేశంలో వున్న గాంభీర్యతను తగ్గించడం, చివరకు అందులో అసలేం లేదని తేల్చడం అవుతుంది. కర్మ చేయు మానవుని జీవితానికి దాని వల్ల కలిగే ప్రయోజనాన్ని, మానవజాతి పురోగమించేటట్లు చేసే దాని అత్యున్నత బోధను నిమ్నస్థాయికి దిగజార్చడం కోసం వాళ్ళు దానిని ప్రతీక అన్నారు. గీత చిత్రాన్ని చిత్రించడానికి కురుక్షేత్ర యుద్ధం కేవలం ఒక చట్రం గాదు. గీతలో యిచ్చిన ధర్మాన్ని ముందుకు తీసుకుపోయి వాస్తవం చేయడానికి అది అత్యుత్తమ సందర్భం, దాని ప్రధాన ఉద్దేశ్యం. కురుక్షేత్ర మహా సంగ్రామానికి ప్రతీకాత్మక అర్థాన్ని అంగీకరించడమంటే గీత ధర్మాన్ని యీ ప్రపంచంలో జీవనానికి అన్వయించ తగనటువంటి సన్యాసి వైరాగ్య ధర్మం స్థాయికి దిగజార్చడమే, అది యోధోచిత మానవధర్మం కాదు. జీవితంలో అనుసరించవలసిన ధర్మం గీతా ధర్మం. వక్త శ్రీకృష్ణుడు. పవిత్ర గ్రంథాలు స్వయంగా భగవంతుడే శ్రీకృష్ణుడు అని చెప్తున్నాయి. గీతలో కూడా తాను భగవంతుడనని శ్రీకృష్ణుడు స్వయంగా ప్రకటించుకొన్నాడు. గీతలోని నాల్గవ అధ్యాయంలోని అవతార సిద్ధాంతంలో, పదవ అధ్యాయంలో విభూతి సిద్ధాంతంలో ప్రవచించబడిన దాన్నాధారం చేసుకొంటే, సమస్త జీవుల దేహాలలో భగవంతుడు ఆవాసముంటున్నాడని, కొంతమంది ప్రత్యేకమైనవారిలో శక్తిని అభివ్యక్తం చేయడం ద్వారా కొంతవరకు తనను చూపుకొంటున్నాడని, శ్రీకృష్ణుడనే వ్యక్తిలో పూర్తిగా అవతరించాడని ప్రకటించాడు. చాలా మందికి, శ్రీకృష్ణుడు, అర్జునుడు, కురుక్షేత్రం, కేవలం ఆలంకారిక రూపాలేననే అభిప్రాయం వుంది. గీత యధార్థ అర్థాన్ని వెలికి తీయడానికి యీ ఆలంకారిక భావనలను పట్టించుకోకూడదు. అంతేగాని యీ భాగానికి సంబంధించిన సందేశాన్ని తిరస్కరించ కూడదు. అవతార సిద్ధాంతం అనేది వున్నప్పుడు, శ్రీకృష్ణుని యెందుకు నిర్లక్ష్యం చేయాలి? కాబట్టి యీ జ్ఞానాన్ని, యీ సందేశాన్ని ప్రతిపాదించేది స్వయంగా భగవంతుడే.

CWSA 9:93-94 *అనువాదం: కె. వి. రావు*

గీతను గ్రహించేందుకు యోగ్యతలు

శ్రీకృష్ణుని స్నేహితుడు అర్జునుడు మహాభారతంలో ప్రధాన పాత్రధారి. కర్మ యోగం గురించి బోధన గీతలో ప్రాథమిక బోధ, జ్ఞానం, భక్తి, కర్మ — ఈ మూడు మార్గాలు పరస్పరం విరుద్ధమైనవి కావు. కర్మయోగంలో జ్ఞానం ద్వారా కర్మలను నిర్వహించుట మరియు భక్తి అందించే శక్తి సామర్థ్యంతో భగవంతుని కార్యాచరణ కోసం పనిచేయుట, అతను కోరినపుడు అతనిలో ఐక్యమవుట ఇదే గీతలోని బోధ. ప్రపంచంలోని దుఃఖాల నుండి భయపడినవారిది, జీవితంలోని చేదు అనుభవాల ద్వారా యాతనలు అనుభవించినవారిది, వైరాగ్యం కలవారిది, భగవంతుని ఈ నాటకంలో ఆసక్తిని కోల్పోయినవారిది, అనంతంలో తాము కలిసిపోవాలని, ఈ నాటకం నుండి విరమించుకోవాలని కోరుకునేవారిది వేరే మార్గం. అటువంటి భావన లేదా కోరిక అపర యోధుడు, సాహసవంతుడైన కథానాయకుడు అర్జునిడిలో లేదు. శ్రీకృష్ణుడు ఈ అత్యంత రహస్యాన్ని ప్రశాంత తపస్వులు లేదా తత్త్వవేత్తలకు తెలియజేయలేదు,ఈ బోధను స్వీకరించేందుకు అహింసను పాటించే ఏ బ్రాహ్మణుడినీ ఎన్నుకోలేదు, ప్రచండమైన శక్తిసామర్థ్యాలు మరియు పరాక్రమవంతుడైన క్షత్రియ యోధుడిని ఈ అమూల్యమైన జ్ఞానాన్ని పొందేందుకు యోగ్యత కలిగిన వ్యక్తిగా గుర్తించాడు. జీవిత సమరంలో విజయాలు లేదా ఓటములతో విచలితులు కాకుండా ఉండగలిగినవారు మాత్రమే ఈ బోధలోని గుహ్యమైన రహస్యాలను తెలుసుకునేందుకు సామర్థ్యం కలిగి వుంటారు. సామర్థ్యం లేనివారు ఈ ఆత్మను గెలుపొందలేరు: నాయం — ఆత్మ బహీనేన లభ్యః

మోక్షం కోసం కోరికతో కాకుండా భగవంతుడిని తెలుసుకునేందుకు ఆకాంక్ష కలిగిన ముముక్షువు భగవంతుని సాన్నిధ్యాన్ని అనుభూతి చెందుతాడు, అతని వాస్తవిక సహజ ప్రవృత్తిలో తనను శాశ్వతమైన స్వతంత్రుడిగా అనుభూతి చెందుతాడు మరియు అజ్ఞానానికి తుది గమ్యమైన మోక్షం పట్ల కోరికను కూడా తిరస్కరించగల సామర్థ్యం కలిగి వుంటాడు. సాత్వికమైన అహంకారంలో కూడా బంధింపబడుటకు ఇష్టపడక తామసిక, రాజసిక అహంకారాలను త్యజించిన తరువాత, ప్రకృతి గుణాలను దాటగలిగిన గుణాతీతుడు మాత్రమే సామర్థ్యం కలిగి వుంటాడు. అర్జునుడు క్షత్రియ ధర్మం అనుసరిస్తూ అతని రాజసిక ప్రవృత్తిని నెరవేర్చాడు, అదే సమయంలో

సాత్వికమైన భావనలను అనుసరిస్తూ రాజస శక్తిని సాత్వికత వైపు మరలించాడు. గీత బోధను గ్రహించేందుకు అటువంటి వ్యక్తే ఉత్తమ గ్రహీత కాగలడు...
CWSA 9:99

అర్జునుడు — ఆదర్శవంతమైన శిష్యుడు

అర్జునుడు అతని ఉత్తమ సమకాలీనులలో శ్రేష్ఠుడు కాడు. ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానంలో వ్యాసుడు శ్రేష్ఠుడు. ఆ శకంలో అన్ని విధములైన ప్రాపంచిక జ్ఞానంలో భీష్ముడు ఉత్తముడు, జ్ఞానసముపార్జన కొరకు పరితపించుటలో ధతరాష్ట్రుడు మరియు విదురుడు తరువాతి వారికి ముందున్నారు. పవిత్రమైన, సాత్త్విక గుణాలలో యుధిష్టరుడు ఉత్తముడు, భక్తిలో ఉద్దవుడు మరియు అక్రూరులకు సరిసమానులు ఎవరూ లేరు. అతని జ్యేష్ఠ సోదరుడు రాముడు జన్మతః శక్తిసామర్థ్యాలు, ధైర్యం కలిగిన శ్రేష్ఠమైన యోధుడు. అయినప్పటికీ సర్వభువనాలకు అధిపతియైన భగవానుడు అర్జునుడిని ఎంపిక చేసుకున్నాడు. గాండీవం వంటి దివ్యమైన ఆయుధాలను అతనికే అప్పగించాడు, శాశ్వతమైన విజయాన్ని అందించాడు. అతని ద్వారానే భారతదేశంలో ప్రపంచ ప్రఖ్యాతి పొందిన వేలాదిమంది యోధులు నేలకొరిగారు. అర్జునుడి పరాక్రమానికి బహుమతిగా వివాదరహిత చక్రవర్తి యుధిష్ఠిరుడిని అతను ఎంచుకున్నాడు. వీటన్నింటి కంటే గీతలో తెలిపిన అత్యుత్తమ జ్ఞానాన్ని గ్రహించేందుకు యోగ్యతగల గ్రహీతగా అర్జునుడినే నిర్ణయించాడు. మహాభారతంలో కథానాయకుడు మరియు ప్రధాన పాత్రధారి అర్జునుడు మాత్రమే. ఆ కావ్యంలోని ప్రతీ భాగము అతని కీర్తి యశస్సులనే కీర్తించింది. ఇది పరమాత్ముని లేదా మహాభారత రచయిత వ్యాసుని పక్షపాతంవల్ల కాదు. ఈ అత్యున్నత స్థితి సంపూర్ణ విశ్వాసం మరియు ఆత్మసమర్పణ నుండి ఏర్పడుతుంది.

సంపూర్ణ విశ్వాసం, నమ్మికతో, ఎటువంటి కోరికలూ లేకుండా, అతని స్వంత మంచికి లేదాచెడుకు, సుఖము లేదా పాపాలకు అన్ని బాధ్యతలను భగవంతునికి సమర్పణ చేసినవారు, అతని మనస్సుకు నచ్చిన పనులతో అనుబంధం కలిగిలేకుండా అతని ఆజ్ఞల ప్రకారం ప్రవర్తించాలనుకున్నవారు, అతని స్వంత ప్రవృత్తులను సంతృప్తిపరచుకోవడానికి బదులుగా అతని నుండి అందిన ప్రేరణలను అంగీకరించే వారు, అతను ప్రశంసించే ధర్మాలను వేగవంతంగా అవలంబించుటకు బదులుగా

అతను తెలిపిన ధర్మాలను, ప్రేరణలను అతని కర్మాచరణలో పాటించేవారు — నిస్వార్థమైన మరియు విశ్వాసపాత్రుడైన అటువంటి కర్మయోగి భగవంతునికి అత్యంత ప్రీతిపాత్రమైన సఖుడు మరియు అతని శక్తిసామర్థ్యాలకు ఉత్తమ గ్రహీతగా మారుతాడు. అతని ద్వారానే ప్రపంచంలో బ్రహ్మాండమైన పని ఎటువంటి లోపాలు లేకుండా పూర్తి అవుతుంది.

CWSA 9:99-100 హోతా ఈశ్వరకృష్ణ (9866757576)

దివ్య రథసారథి

కురుక్షేత్ర దివ్య రథసారధి. ఒక వైపు సర్వలోకాలకు దైవంగా, మిత్రునిగా, సకల జీవులకు సర్వజ్ఞుడయిన మార్గదర్శిగా, మరొక వైపు 'ఈ మానవులను నాశనం చేయడం కోసం ఉద్భవించిన' వినాశకర కాలస్వరూపనిగా తనను వెల్లడించుకున్నాడు. హిందూమతాని కున్న విశ్వజనీన స్వభావాన్ని యీ విషయంలో గూడా అనుసరించుతూ యిది కూడా దైవమేనని గీత రూఢి చేసింది; ప్రపంచ చిక్కుప్రశ్నను తప్పించుకుని ప్రక్క తలుపు గూండా పారిపోవడానికి గీత ప్రయత్నించదు. ఒక మూర్ఖ, ఉదాసీన క్రియాశక్తికి సంబంధించిన కేవల యాంత్రిక చర్యగా, వాస్తవానికి, సృష్టిని మనం పరిగణించం. లేక అలా గాక, అంతే సమంగా, అది అసత్ నుండి వెలువడిన భావనలు, ఊర్జాల యాంత్రిక క్రీడగానూ పరిగణించం, లేక ఏం జరిగినా చలించకుండా గమనిస్తూ వుండే సృష్ట్యంతరాత్మలో ప్రతిబింబితమైనదానిగా సృష్టిని పరిగణించం. లేక కలచే ప్రభావితం కాని, కలలో నిజమైన భాగం కానటువంటి ఒక ఉదాసీన, అమర్త్య విశ్వాతీతమైనదాని ఉపరితల చేతనలో పరిణమించే ఒక కలగా, లేక ఒక పీడ కలగా సృష్టిని మనం పరిగణించం. ప్రపంచాన్ని, ప్రపంచంలో తనను యెవరు అభివ్యక్తం చేస్తారో, తన సృజనాత్మక దివ్యచేతనకు, దివ్యప్రకృతికి, లేక దివ్యక్రియాశక్తి (మాయ, ప్రకృతి లేక శక్తి) కి యెవరు బానిస గాక ప్రభువో, మనిషి గాని, దయ్యంగాని అయిన తన జీవుల విన్యాసాలచే యెవరు దిగ్భ్రమకు లోనుగారో, లేక, తను ప్రపంచాన్ని భావించడంలో భంగపడరో, సృజించబడిన లేక అభివ్యక్తం చేయబడినదాని పైకి, తన సృష్టిలో, అభివ్యక్తిలో యే భాగానికి చెందినదాని బాధ్యతనైనా, బదలాయిస్తూ, తనను సమర్థించుకొనే అవసరం లేనిదెవరికో, ఆ భగవంతుని ఉనికిని ఒక వేళ — గీత అంగీకరించినట్లు — మనం అంగీకరించడం జరిగితే,

అప్పుడు విశ్వాసానికి సంబంధించిన ఒక గొప్ప, ఒక కష్టభూయిష్టమైనచర్య నుండి మానవుడు మొదలుపెట్టవలసి వుంటుంది. పోరాడే శక్తుల అస్తవ్యస్త స్థితిగా, బృహత్తర అస్పష్ట క్రియాశక్తుల సంఘర్షణగా, నిరంతరంగా జరుగుతుండే, మార్పు, మరణాలచే మాత్రమే మనుగడ సాగించే జీవితంలా, బాధ, బాధపడడం, కీడు, విలయాలచే భయకంపితమౌతున్నట్లు పైకి కన్పించే ఒక ప్రపంచంలో తానున్నట్లు తెలుసుకొని, దీనంతటియందు, సర్వవ్యాప్తి అధిష్టాన దైవతాన్నతడు దర్శించాలి, ఈ చిక్కుముడి కొక పరిష్కారం వుంటుందనీ, యీ అవిద్య కావల ఆతడు నివసించే, సంధి కుదిర్చే జ్ఞానం వున్నదనే యెరుకతో "నన్ను చంపినవా సరే, నేను నీ యందే దృఢనమ్మకంతో వున్నాను" అని చెప్పగల విశ్వాసం మీద అతడు నిలబడాలి.

CWSA 19:47-48

సంఘర్షణా పార్శ్వం

మానవ జీవితాన్ని యధాతథంగా చూసినప్పుడు కురుక్షేత్రమనే మహాసంగ్రామంగా తయారయ్యేదాని సంఘర్షణ, పోరాటాల పార్శ్వాన్ని మనం అంగీకరించాలి. మానవజాతి తన చరిత్రలో అప్పుడప్పుడు అనుభవిస్తూనే వుండే అటువంటి మార్పు జరిగే, సంకట స్థితిని చత్రంగా గీత తీసుకొంది. బౌద్ధిక, సామాజిక, నైతిక, మతాత్మిక రాచకీయ అతి గొప్ప విధ్వంసం పునర్నిర్మాణం కోసం గొప్ప శక్తులన్నీ పరస్పరం సంఘర్షిస్తాయి. ఆ స్థితిలో ఇవన్నీ కూడా, మానవ పరిణామ, అసలైన మనస్తత్వ పరమైన, సాంఘిక పరమైన దశలో, మామూలుగా ఒక ప్రచండ భౌతిక సంఘర్షణా నిలయంగా, యుద్ధంగా, లేక విప్లవంగా పతాకస్థాయికి చేరుకొంటాయి. ప్రకృతిలో అటువంటి తీవ్ర సంక్షోభ అవసరాన్ని ఆమోదించుతూ గీత సాగిపోతుంది. నైతిక అంశాన్నే గాక న్యాయాన్యాయాల మధ్య పోరాటాన్ని మంగళకరమైనదాని కుండే తనను తాను ధృవీకరించుకొనే ధర్మానికి, దాని పురోగమనాన్ని వ్యతిరేకించే శక్తులకు మధ్య అటువంటి తీవ్ర సంక్షోభ అవసరాన్నంగీకరిస్తుంది గీత. అంతే గాక భౌతిక అంశమయిన యధార్థ సైనిక యుద్ధం లేక వ్యతిరేక శక్తుల కెవరు ప్రతినిధులో. ఆ మనుష్యుల మధ్య యితరమయిన తీవ్ర భౌతిక యుద్ధాన్ని గూడా ఆమోదిస్తుంది. యుద్ధం మానవ కార్యకలాపంలో ఒక భాగంగా యిప్పటి కంటె యెక్కువ ఆవశ్యకత కలిగిన సమయంలో గీత తయారైందని మనం గుర్తుంచుకోవాలి. జీవన ప్రణాళిక

నుండి దానిని తీసివేయడమనే భావం పూర్తిగా వట్టి పిచ్చి భ్రమ. విశ్వశాంతి, మనుష్యుల మధ్య సుహృద్భావం ఉండాలన్న సూక్తి మానవజీవితంలో మన పురోభివృద్ధికి చెందిన చరిత్రాత్మకమైన కాలంలో ఎప్పుడూ ఒక్క క్షణం గూడా విజయవంత మవలేదు. ఏలనంటే మనుష్యుల మధ్య ఒక విశ్వజనీన సంపూర్ణ సుహృద్భావం లేకుండా, నిజమైన, నిలిచి వుండే శాంతి వుండదు. ఎందుకంటే నైతికంగా, సామాజికంగా ఆధ్యాత్మికంగా అందుకోసమే జాతి సిద్ధం చేయబడలేదు. ప్రకృతి భంగిమ తన పరిణామంతో అటువంటి ఏ సర్వోత్కృష్ట స్థితి కోసమైనా జీవి వెంటనే తయారవడాన్ని ఆమోదింపదు — ఇప్పుడు కూడా అత్యంత హీనరూపాలలో పోరాటాలు తిరిగి సంభవించకుండా తగ్గించగలిగేటట్లు, సంఘర్షించుకునే సిద్ధాంతాల మధ్య ఓ వ్యవస్థ నేర్పరచడం సాధ్యం అనే ఆలోచనకు మించి ఎక్కువ పురోగమించలేదు. ఈ ముగింపు వైపుకు మానవాళి తన స్వభావ వత్తిడితో అవలంబించిన ఆ పద్ధతి, విధానం చరిత్రలోనే సాటిలేని ఘోరమైన, దుష్టమైన ఊచకోత, విశ్వశాంతిని స్థాపించడం కోసం పగతో నిండి రాజీపడని ద్వేషం నిండిన విశ్వవ్యాప్త యుద్ధమే నవీన మానవుడు కనుగొన్న సూటిమార్గం, విజయంవంతమయిన ఆలంబనం! అది గూడా మానవస్వభావంలో ఎటువంటి ప్రాథమిక మార్పుపై కాదు. తెలివయిన అభిప్రాయాల మీద ఆర్థిక వెసులుబాటు మీద, జీవితాన్ని కోల్పోయినందువల్ల కలిగే, ప్రాణిక భావావేశ జుగుప్సల మీద అసౌకర్యం, యద్ధభయాల మీద స్థాపితమైంది. ఎక్కువ ప్రభావం చూపలేని రాజకీయ సర్దుబాట్ల కంటె, గట్టి పునాదిని, దీర్ఘకాలికమయిన, ఎంతో ఖచ్చితమయిన ఒకానొక వాగ్దానా న్నివ్వలేదు. విశ్వశాంతి పాలన కోసం మానవాళి ఆధ్యాత్మికంగా, నైతికంగా, సామాజికంగా సిద్ధమయినప్పుడు మనం అంటాము, ఒక రోజు రావచ్చు, తప్పక రావాలి అని. ఈ మధ్యలో పోరాట పార్శ్వాన్ని పోరాట వీరునిగా మనిషి స్వభావాన్ని, పనిని ఆమోదించాలి. ఏ ఆచరణాత్మక తత్త్వశాస్త్రమయినా, మతమయినా దాన్నలాగే పరిగణించాలి. జీవితాన్ని ఉన్న దున్నట్లు తీసుకుని, ఏదో సుదూర భవిష్యత్తులో ఏమవనున్నదని గాక, ఏ అంశంలో, ఎలా జీవితాన్ని నిర్వహించాలని గీత ప్రశ్నిస్తుంది. నిజంగా ఆ అంశం, సాధారణ మానవ క్రియానిర్వహణ ఆధ్యాత్మిక ఉనికితో సామరస్యంగా చేయగలదు.

CWSA 19:49

శ్రీకృష్ణుడు కాలం నెమ్మదిగా గడుస్తున్న రీతిలో తనను సాక్షాత్కరింప జేసుకోలేదు; దశాబ్దాల తరబడి జాగ్రత్తగా తీసుకురాబడిన కాలమార్పు ఒక్క క్షణంలో పతాకస్థాయికి చేరినట్లుగా, శ్రీకృష్ణుడు అర్జునునికి కన్పించాడు. సమస్తం కురుక్షేత్ర మనే పెనుప్రమాదం వైపు అనివార్యంగా కదిలిపోతున్నాయి. మనుష్యుల కిది తెలి యదు, ఎవరయితే ఈ విపత్తును తప్పించడానికి సాధ్యమైనదంతా చేసారో వారే వారి సక్రియ నిష్క్రియతలతో దాని రాకకు సహాయపడ్డారు; ఎవరు దాని నొకింత చూడగలిగారో, వారు ఆ విధి చక్రాలను ఆపడానికి వ్యర్థప్రయత్నం చేశారు, ఒక నిష్కామ కర్మయోగి వలె ఫలితాలను పట్టించుకోకుండా ఎవరు కర్తవ్యం నిర్వహించారో ఆ శ్రీకృష్ణుడు తనకు తానుగా హస్తినాపురానికి రాజదూతగా వెళ్ళాడు. కాని కాలమహిమ అంతటినీ అధిగమించింది. కేవలం ఆ తర్వాతే సముద్రం వైపు నదులెలా వేగంగా వెళ్తాయో అలా, వెలుగుతున్న జ్వాల వైపు ఎగురుతూ పోయే శలభాలలా అద్భుతమయిన, శక్తివంతమయిన, అహంభావ భారత ప్రపంచం తన రాజవంశా లన్నింటితో, దాని ఆయుధాలతో, దాని రథాలతో, దాని మహాసైన్యాలతో లయకారి తెరచివున్న నోళ్ళ వైపుకు అతడి కరాళదంష్ట్రిల మధ్య చిక్కువడి నశించిపోవడం కోసం పరుగులు పెట్టడాన్నీ మనుష్యులు చూశారు. శాశ్వతుని లీలలో భయానక మయిన చలనాలతో పాటు మధురమయిన, సుందరమయిన చలనాలు ఉంటుంటాయి. కురుక్షేత్రంలోని మృత్యుతాండవం లేకుండా బృందావన రాసలీల పూర్తవదు; ఎందుకంటే ఏది అనంగీకారాన్నుండి అంగీకారానికి, ద్వేషం సంఘర్షణల నుండి ప్రేమ సౌభ్రాతృత్వాలకు, వేదన పాపాల నుండి, సౌందర్యం, ఆనందం, శుభాల (శివం, శాంతం, శుద్ధం, ఆనందం) లోనికి మార్పు చేయడం వలన పరిణామంలో చెడునుండి శుభంగా ఫలప్రదమవడానికి పురోగమిస్తుందో ఆ గొప్ప ప్రాపంచిక సామరస్యపూరిత గమనంలో ప్రతిదీ ఓ భాగమే.

CWSA 13:30-31 *అనువాదం: అరుణామోహన్ (9866117137)*

గుహ్య ఆత్మ ఒత్తిడి .

అతి గొప్ప మార్పు తీసుకురావడానికై నిర్దేశింపబడినవారికి కాలప్రవాహంలో

సంభవించే మార్పులను గమనించగల సమగ్ర శక్తి ఉంటుంది. కాళీమాత శక్తి వారిలో ప్రవేశిస్తుంది. ఆమె శక్తి ఎప్పుడైతే ఒకరిలో ప్రవేశిస్తుందో అది యుక్తాయుక్తాలను గాని, సాధ్యాసాధ్యాలను గాని లెక్కచేయదు. ఆమె మహాప్రకృతి శక్తి. అది బాలుడు బంతిని ఎంత తేలికగా త్రిప్పగలడో అంత తేలికగా నక్షత్రాలను వాటి కక్ష్యలలో త్రిప్పగలదు. ఆ శక్తికి సాధ్యం కానిదేదీ లేదు. ఆమె ఘటనాఘటన సమర్థురాలు, అసాధ్యాన్ని సుసాధ్యం చేయగల నైపుణ్యం గలది. ఆమె దేవాత్మ శక్తి, "స్వగుణైర్ నిగూఢః" స్వీయ కార్యనిర్వహణ విధానాలలో ఆమెకు కావలసిందేమీ లేదు, సమయం తప్ప. మహాకాల గమనంలో ఆమె నడయాడుతుంటుంది. ఆ కదలిక తన పరిపూర్ణతను తాను సాధించుకుంటుంది, తన సాధనాలను తాను సమకూర్చుకుంటుంది, తన లక్ష్యాలను తాను సాధించుకుంటుంది. ఒకరిని మించి మరొకరిలో అధికంగా ఆమె పనిచేయడమనేది ఒక యాదృచ్ఛిక సంఘటన కాదు. బహుశా, అతడు తనకు నిర్దే శించబడిన పాత్రను పోషించగలవాడై యుంటాడు. ఎన్నుకోబడితే, ప్రయోజనం సమకూరే వరకు ఆమె అతడిని నిరాకరించదు సరికదా, అతడిని తనను నిరాకరించ నీయదు.

CWSA 13:31-32

మరణ మనేది లేదు

మరణ మనేది లేదు, ఎందుకనగా మరణించేది శరీరం, కాని శరీరం మనిషి కాదు. ఏ విధంగానైతే ఉనికి లేనిది ఉనికిని పొందలేదో, ఆ విధంగానే ఏది ఉన్నదో అది దాని ఉనికిని కోల్పోలేదు, కనిపించే ఆకారాలలో మార్పు కలుగవచ్చునేమో కానీ, ఆత్మ యధార్థంగా ఉన్నది, అది అంతరించదు. ఉన్నది, లేదు అనే మాటల మధ్య నున్న వైరుధ్యం, సత్తుకు, అసత్తుకు మధ్యగల వ్యత్యాసం ఏదైతే మనసుకు సృష్టిపై గల దృక్పథమో అది అంతిమంగా అంతరాత్మ అక్షరమైన ఆత్మ అని, దానితో విశ్వమంతా విస్తరించబడి వున్నదనే యధార్థతను తెలుసుకోవడంతో ముగు స్తుంది. అశాశ్వతమైన శరీరాలు అంతరిస్తాయి కానీ ఏదైతే శరీరాన్ని తన వశం చేసుకొని దానిని ఉపయోగిస్తున్నదో అది అనంతమైనది, అపారమైనది, అక్షరమైనది, అవినాశమైనది. ధరించడానికి పనికిరాని దుస్తులను మార్చి కొత్తవాటిని ధరించినట్లుగా ఆత్మ కూడా పాతశరీరాలను వదిలి కొత్తశరీరాలను చేపడుతుంది. ఇందులో దుఃఖించ

డానికి గాని, వ్యతిరేకించడానికి గాని, సంకోచించడానికి గాని ఏముంది? ఇది పుట్టే ది కాదు, చచ్చేది కాదు లేక ఒకసారి పుట్టి, చనిపోయి, తిరిగి పుట్టుకుండా ఉండేది కాదు. అది పుట్టుక లేనిది, అతి పురాతనమైనది, అంతమొందనిది, శరీరం వధించ బడడంతో చనిపోదు. అక్షయమగు అమృతాత్మను వధించగల వారెవరు? దానిని శస్త్రాలు చీల్చలేవు, అగ్ని దహించలేదు, నీరు నానృలేదు, గాలి యెండించలేదు. అది సదా సుస్థిరము, నిశ్చలము, సర్వవ్యాప్తము, సదా ఉండునది. శరీరం మాదిరి అభివ్యక్తం కాదు, కానీ అభివ్యక్తమయ్యే వాటన్నింటి కన్నా శ్రేష్టమైనది. ఆలోచనచేత విశ్లేషించ వీలుకానిది కానీ చిత్తమంతటి కన్నా గొప్పది. ప్రాణము, ఇంద్రియాలు, వాటి ప్రయోజనాలు మార్పు చెందే విధంగా మార్పు చెందలేదు కానీ మనో ప్రాణశరీరాల పరిణామాలకు అతీతమైనది. అయినప్పటికీ ఇవన్నీ దేనిని కనుగొనడానికై ప్రయాస పడుతున్నాయో ఆ పరమ సత్యము అది.

CWSA 19:63 — శ్రీ అరవిందులు

కాలపురుషుని ఆదేశం

భగవంతుని సమాధానం: సర్వసంహార కార్యక్రమం ఏదైతే నా విధి నిర్వహణ అయి ఉన్నదో, దానికి పురికొల్పే సంకల్పంతో నేను ఈ కురుక్షేత్ర రణరంగములో నిలుచుని ఉన్నాను. ఇది ధర్మసాధన క్షేత్రం, మానవ కర్మాచరణ క్షేత్రం — వర్ణనా రూపకమగు పదబంధానికి సంకేతాత్మకంగా 'ధర్మ క్షేత్రే కురుక్షేత్రే' అని పిలువబడింది. కాలపురుషుడి కార్యక్రమ ప్రక్రియ పర్యవసానంగా ఈ జగత్సంహార కార్యం తటస్థించింది. నా దూరదృష్టికి ఒక ప్రయోజనం నెరవేర్చబడుతుందని గోచరిస్తున్నది — అది తనకు తానుగా, ఎట్టి అవాంతరం ఏర్పడకుండా, నెరవేర్చబడు తుంది. ఏ మానవుడు ఆ కార్యంలో పాల్గొన్నా, పాల్గొనకపోయినా దానిని ఆపలేడు, మార్చలేడు. భువిపై మానవుడు దానిని నెరవేర్చకపూర్వమే నా సంకల్ప కనుసన్నతో నెరవేర్చబడింది. కాలపురుషునిగా నేను పురాతన నిర్మాణాలను కూల్చివైచి, బ్రహ్మాండ మైన, అత్యద్భుతమైన నూతన ఇహలోక రాజ్యాన్ని నిర్మించవలసి వుంది. దివ్యశక్తి, దివ్యజ్ఞానముల మానవ పరికరంగా ధర్మ సంస్థాపనార్థం చేయబడే ఈ పోరాటాన్ని నీవు ఆపలేవు, యుద్ధం చేయకుండా, ప్రత్యర్థులను దునుమాడకుండా, వారిని జయించకుండా ఉండలేవు. నీవు కూడ మహాప్రకృతిలోని మానవ అంతరాత్మగా,

నాచే ప్రసాదించబడిన ధర్మబద్ధమైన, న్యాయసమ్మతమైన సామ్రాజ్య ఫలాన్ని ప్రకృతిలో అనుభవించాలి. నీ అంతరాత్మలో దైవంతో తాదాత్మ్యం చెందుట, ఆతని ఆదేశం అందుకొనుట, ఆతని సంకల్పం నెరవేర్చుట, ప్రపంచ మందొక మహోత్కృష్టమైన ప్రయోజనం నెరవేరడాన్ని ప్రశాంతంగా పరికించ గలుగుట — ఇది నీకు చాలు. "నా కార్యవిధానాలలో యెవని సంకల్పం, యిచట జాతులను నశింప జేయడమో, ఆయనలా వెలసి విజృంభించి ప్రజలను పనికిరానివారిగా చేసే మహాకాలపురుషుడను నేను. నీవు లేకపోయినా శత్రుపక్షంలో బారులు తీరి నిలుచున్న సైనికు లందరూ అంతమొందుతారు. కాబట్టి సవ్యసాచీ లెమ్ము, కీర్తిప్రతిష్టలు పొందుము, నీ శత్రువులను జయించుము. ఒక సుసంపన్న మైన రాజ్యమును భోగింపుము. ఇతరు లెవ్వరిచేత కాదు, నా చేతనే వారందరూ ఇదివరకే హతులైనారు, నీవు కేవలం నిమిత్తమాత్రుడవు మాత్రమే.

CWSA 19:383 — శ్రీఅరవిందులు

కాలపురుషునిగా సంహారకారుడైన భగవంతుడు

ప్రపంచ మందలి ప్రస్తుత పరిస్థితులలో మనిషి కర్మను ఆచరిస్తూ, అంతర్గతంగా ఆధ్యాత్మిక జీవనం కొనసాగించాలని కోరుకుంటే అతనికి ఇబ్బందిని కలిగించే దేమిటి? జాగృతమైయున్న అతని మనసును భీతిల్లచేసి విషాదభరితం గావించే సృష్టి లక్షణ మేమిటి? ఆ విషాదం గీతలో 'అర్జున విషాద యోగం' అనబడు అధ్యా యంలో అర్జునుడు సామాన్య మానవమాత్రుడిగా, ఒక ఉన్నతతర చేతనలో తనతో తాను రాజీపడక ముందుగానే మోసపూరితమైన నైతికత అను ముసుగులో కప్పబడిన ప్రపంచాన్ని, న్యాయసమ్మతమైన దృష్టి తొలగించబడిన స్థితిలో, ఎదుర్కోవలసి వచ్చినప్పుడు అతనికి కలిగిన నిర్వేదం, నిరుత్సాహం వలన ఏర్పడిన విషాదం. ఈ విషాదకారకమగు సృష్టి లక్షణం, బాహ్యంగా కురుక్షేత్ర మారణహోమంలో జరిగిన సామూహిక సంహారంగా దర్శన మిచ్చింది, ఆధ్యాత్మికంగా కాలపురుషుడుగా అవతరించిన సర్వ సృష్టికర్త యగు సర్వేశ్వరుడు తాను సృజించిన ప్రాణులను తానే మ్రింగివేసి అంతమొందించినట్లుగా దర్శనమైంది. వేదోపనిషత్తులు జగదీశ్వ రుడిని సృష్టికర్తగానే కాక సృష్టిహర్తగా కూడా కీర్తిస్తూ అతడిని కారుణ్యం కొరవడిన కఠినుడిగా సైతం రూపకల్పన గావిస్తూ, "జ్ఞానులు, యోధులు అతనికి ఆహారం,

మృత్యువు అతని విందుభోజనానికి ఘాటైన రుచులను అందించే దినుసు” అని నిష్ఠూరోక్తు లాడినాయి. ఇదే వాస్తవికత మొదట్లో జీవితపు యథార్థ ఘటనలలో అస్పష్టంగాను, పరోక్షంగాను ప్రకటితమయింది. తరువాత అంతరాత్మ భవిష్యదర్శనం ఏదైతే తనంతట తానుగా ప్రత్యక్షంగాను, స్పష్టంగాను జీవితంలో వ్యక్తమవుతుందో దానిగా ప్రకటితమయింది. బాహ్యమందు కనిపించేది యుద్ధం ద్వారా, సంహారం ద్వారా కొనసాగే విశ్వ ఉనికికి, మనిషి ఉనికికి సంబంధించినది, అంతర్ముఖంగా కనిపించేది అపారమైన సృష్టిలోను, అపారమైన విధ్వంసంలోను తనను తాను పరి పూర్ణుడిని గావించుకొనే పరమాత్మకు సంబంధించినది. జీవిత మొక సంగ్రామం, మృత్యు క్షేత్రం, అదే కురుక్షేత్రం. ఆ సామూహిక సంహార క్షేత్రమందు అర్జునుడు దర్శించినది భీకరమైన భగవంతుడి విశ్వరూపం.

CWSA 19:39-40

దైవానికి తన సేవకునిలో అత్యంత ప్రీతిపాత్రమగు పనులు రెండున్నాయి. ఒకటి, తన ఆలయ వాకిలిని పూజాభావనతో, ప్రశాంత చిత్తంతో శుభ్రపరచడం. రెండు, మానవలోకంలో తన దివ్య లక్ష్య సిద్ధికై ప్రపంచ రణరంగమందు పోరు సల్పడం.

CWSA 12 :395

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

040240669

ఆర్య ప్రబోధం ఔన్నత్యాన్ని కలిగి ఉంది. ఇది ధీరోదాత్తులకు తగినదిగా ఉంది. ఇది దివ్య ప్రబోధం. అనార్యుడు భ్రమలో పడతాడు. అల్పమైన రాగబంధాలను అసలు నియమ సూత్రాలుగా అభివర్ణిస్తూ ఉన్నత మార్గాన్ని కోల్పోతాడు. అనార్యుడు రాజసికమైన భావాలతో తన మంచిని, తన ప్రియమైనవారి మంచిని, తన కుటుంబం లేదా తన కులం మంచినే పరిగణనలోనికి తీసుకొంటాడు. సార్వజనీనమైన శ్రేయస్సును చూడడు. జాలిపడుతూ, పాటించవలసిన అసలు ధర్మం నుండి ముఖం చాటేస్తాడు. తనకు శ్రద్ధాభక్తు లున్నాయని బడాయి పోతాడు. ఆర్యుణ్ణి కఠోర ప్రమాణాలను నెరవేర్చుకొనే క్రూరుడిగా, మర్యాద లేనివాడిగా పిలుస్తాడు. ఒక తామసికమైన తప్పు భావనలో పడి తన బుద్ధి, వివేకాలను కోల్పోతాడు. అనార్యుడు నిష్క్రియత్వాన్ని పనిలో నిరాసక్త భావనగా అభివర్ణిస్తాడు. సరైన జీవన నియమనిబంధనలలో కెల్లా తన కిష్టమైనదానిని పొందే గుణానికే పెద్ద పీట వేస్తాడు. కారుణ్యం ఆర్యుడు ప్రవర్తించే తీరు. జాలి ప్రదర్శించడం అనార్యుడి రాగబంధం. కారుణ్యం ప్రేరేపించే వ్యక్తి, వీరోచితంగా యుద్ధంలో పాల్గొని దుష్టశక్తు లన్నింటిని నశింప జేయడం కోసం, ఇతరుల బాధలను నిర్మూలించడం కోసం దుర్మార్గులతో పోరాడుతాడు. కారుణ్యం ప్రేరేపించే స్త్రీ, తనను పదిలంగా ప్రేమగా చూచుకొనేవారి సేవలో తన హృదయాన్ని, తన సర్వ శక్తులను గుమ్మరిస్తుంది. పరులకు మంచి చేయడానికి, వారి వేదనల్ని తేలికపర్చడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. జాలి అన్న గుణప్రభావానికి లోనయ్యి ఉన్న వ్యక్తి, చేయూత నివ్వడు, చేతులు వెనక్కు తీసుకొంటాడు. అసలు మార్గం నుండీ పక్కకు మళ్ళుతాడు. ఏడవడం మొదలుపెట్టి తన కర్తవ్యం నెరవేరుస్తున్నట్లు భావించుకొంటాడు. అట్లా అతడొక నిర్బలుడైన పిరికి. ఇది అధమస్థాయికి చెందిన

ఎవరైతే కొద్దిమాత్రమైనా మానవాళికి మంచి చేస్తాడో అతడెంతటి పాపిష్ఠి అయినా గానీ భగవంతుని ప్రేమికుల, సేవకుల హోదాలో స్వీకరించబడతాడు. అతడు చిరంతనుని ముఖారవిందాన్ని చూస్తాడు.

CWSA 12:495

మోహబంధం. బలహీనమైన వైఖరి. అధైర్యం ఎన్నటికీ సద్ధర్మం కానేరదు. ఎవడు నిస్పృహకు నీడ నిస్తాడో, అతడు పాపానికి, నీడ నిస్తాడు. మనసును కమ్మివేసే మసకను మాలిన్యాన్ని, దుర్బల వైఖరిని తిరస్కరించి, రంగంలోనికి దిగి తన కర్తవ్యాన్ని చేబూని తద్వారా ఈ లోకాన్ని, ధర్మాన్ని రక్షించి ఈ భూభారాన్ని తేలికపర్చడమే శ్రేష్ఠతర మార్గం. శ్రీకృష్ణుని మాటల సారాంశం ఇదే.

CWSA 9:153-54

సమతాస్థితిలో ఉండి పనిచేయడం

సందేహం లేదు. ద్వేషించడం, శపించడం వంటివి సరైన వైఖరి కాదు. అన్ని అంశాలను, మనుషు లందరినీ నిర్మలమైన, స్పష్టమైన దృష్టితో చూడటమన్నది, అక్కడున్న పరిస్థితిలో కలిసిపోకుండా నిష్పక్షంగా తీర్పు ఇవ్వడం అన్నది పూర్తిగా యౌగిక ధోరణి అన్నది యధార్థం. ఏ స్థితి నుండి అతడు అందరినీ సమానంగా, మిత్రుల్ని, శత్రువుల్ని కలిపి ఒకేలా చూడగలడో ఆ పరిపూర్ణ సమతాస్థితిని నెలకొల్పవచ్చు. చుట్టూతా ఉన్న మనుషులు చేసేదానికి లేదా జరిగేదానికి ఆందోళన చెందడు. కాని ఇదేనా మన నుండి కోరుతున్నది అన్నదే ప్రశ్న. ఒక వేళ అదే అయితే అప్పుడు మామూలు ప్రవర్తనా ధోరణి ప్రతిదాని పట్ల ఒక తటస్థమైన అనాసక్తి అవుతుంది. కానీ గీత చాలా గట్టిగా ఖచ్చితమైన, సమగ్రమైన సమతను గూర్చి "పోరాడు, శత్రువుల్ని హతమార్చు, గెలువు" అని నొక్కి చెబుతుంది. మామూలుగా ఎలాంటి కార్యాచరణ అవసరం లేకపోయినప్పుడు, వ్యక్తిగత సాధనను మినహాయించి, అసత్యానికి విరుద్ధంగా సత్యాన్ని విశ్వసించినప్పుడు, సత్యం గెలుపొందాలనే ఇచ్ఛ లేనప్పుడు అనాసక్తమైన సమత సరిపోతుంది. ఇక్కడ ఒక కార్యం నెరవేర్చబడాలి. ఇక్కడ సత్యం ప్రతిష్ఠించబడాలి. దీనికి వ్యతిరేకంగా బ్రహ్మాండమైన శక్తులు కూడగట్టుకొని, ఒక్కటై వ్యక్తుల్నీ, వారి చేష్టల్నీ వాటి ఉపకరణాలుగా వాడుకొంటున్నాయి. ఒక వ్యక్తి ఈ సత్యాన్ని, కాంక్షించే శిష్యుల మధ్య ఉంటే అతడు ఖచ్చితంగా సత్య పక్షం వహించవలసిందే. సత్యం పై దాడి చేసే శక్తులను యెదుర్కొని వాటిని అణిచివేయడానికే చూడాలి. కాని అర్జునుడు రెంటిలో ఏ పక్షంలోనూ ఉండాలనుకోవడం లేదు. ఎలాంటి దుష్టచర్యలను తిప్పికొట్టడం గానీ, దాడి చేసేవారిని ప్రతిఘటించడం గానీ చేయలేదు. శ్రీకృష్ణుడు సమతను ఎంతగానో ఉద్ఘాటిస్తూ అతడి ధోరణిని

నిందించాడు. దానికి సమానంగానే శత్రువుల పైకి దండెత్తమన్నాడు. "సమతను కల్గి వుండు, సత్యాన్ని స్పష్టంగా వీక్షిస్తూ యుద్ధం చేయమని" పలికాడు. కాబట్టి సత్యపక్షాన్ని వహించి, దాడి చేసే ఎట్లాంటి దుష్టత్వాన్నైనా తిరస్కరించి, నిర్భయంగా, విశ్వాసంతో, వ్యతిరేక శక్తులకు, శతువులకు విరుద్ధంగా ఉండటం సమత్వానికి పొసగనిది కాదు. కాని ఇక్కడ వ్యక్తిగతమైన అహంకార భావనను త్రోసిపుచ్చాలి. ద్వేషం, ప్రాణిక దుష్టసంకల్పాన్ని తిరస్కరించాలి. భక్తి, విశ్వాసా లుండాలి, దుష్టులతో, శత్రువులతో రాజీ నిరాకరణ లేదా వాళ్ల యుక్తుల్నీ, కోరికల్ని ముద్దులాడుతూ "ఏది ఏమైనా మన నుండి ఏమి అడిగినా దాని నిచ్చి రాజీపడగలం" అని లేదా వాళ్ళని మిత్రులుగా, సహచరులుగా స్వీకరించడం — అనే వాటన్నింటికీ గొప్ప ప్రాధాన్యత ఉంది. ఆ దాడి, చేసే పనికి కర్మకు నాయకత్వం వహించేవారికి, కర్మ చేసేవారికి భౌతికమైన బెడదగా ఉండి ఉంటే దాన్ని తక్షణమే గమనించాలి. కాని దాడి చాలా సూక్ష్మ మైన కోవకు చెందినదైతే నిమ్మకు నీరెత్తినట్లు ఉండటం తగినదా? ఇది లోపలా, బయటా జరిగే ఆధ్యాత్మిక యుద్ధం. తటస్థంగా ఉంటూ, రాజీపడుతూ లేదా నిష్క్రియంగా ఉండటం ద్వారా వైరశక్తులు తమలో ప్రవేశించి సత్యాన్ని దాని సంతతిని ముక్కముక్కలుగా చేయడానికి వాటికి అవకాశ మిచ్చినట్లే.... అవుతుంది. మీరు గనుక దానిని ఈ దృక్కోణం నుండే చూస్తే... ఆంతరిక ఆధ్యాత్మిక సమానత్వం సరైనదే అయినట్లు క్రియాశీలకమైన విశ్వాసం సత్యపక్షాన్ని దృఢంగా వహించడం అంతే సరైనదిగా, ఆ రెండూ విరుద్ధాలు కాబోవని గమనిస్తావు. ఫలాన కొన్ని ప్రత్యేకమైన లేక వ్యక్తిగతమైన ప్రశ్నలను ప్రక్కన బెట్టి నేను దీన్ని ఒక సాధారణమైన ప్రశ్నగా భిన్నంగా పరిగణించాను. ఈ క్రియాపూర్వకమైన సూత్రాన్ని దానిదైన అసలు వెలుగులో సరైన నిష్పత్తిలో చూడాలి.

CWSA 29:132-33

ఒక మనిషి ఏ భావనతో పని చేస్తాడు అన్నదానిపైనే అంతా ఆధారపడి ఉంటుంది

ఏదేమైనా ప్రాచీన ఆధ్యాత్మిక భారతదేశంలో పరిగణించినదాని కన్నా అధికంగా వ్యాపారాన్ని ఒక చెడు వ్యాపకంగా, లేక కళంకమైనదిగా నేను చూడలేదని చెప్పగలను. ఒకవేళ నేనలా చేస్తే 'యక్స్' లేదా బొంబాయిలో ఉండి తూర్పు ఆఫ్రికాతో వర్త

కం చేసే మా శిష్యుల నుండీ పైకాన్ని స్వీకరించగల్గి వుండేవారం కాము. అప్పుడిక మేం వాళ్ళ కార్యాన్ని నిర్వహించమని ప్రోత్సహింలేం. పైగా ఆ పనిని వదిలిపారేసి వాళ్ళను వాళ్ళ ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధికి మాత్రమే కృషి చేయమని చెప్పాలి. అప్పుడు 'యక్స్' కి తనలోని ఆధ్యాత్మిక వెలుగును అన్వేషించడానికి, అతడో మిల్లును దాని పాటికి దాన్ని, దయ్యాలకి వదిలిపెట్టి ఏదో ఒక ఆశ్రమానికి పోయి ధ్యానం చేసుకోమని చెప్పనా? నా క్కూడా రాజకీయ రంగంలో పనిచేయమన్న ఆదేశం వచ్చినట్లుగా, వ్యాపారం చేయమని ఆదేశం వస్తే కొంచెం కూడా ఆధ్యాత్మిక పర మైన లేదా నైతికమైన విచారం లేకుండా చేసి వుండేవాణ్ణి. ఏ భావనతో అది చేయ బడుతున్నది, ఏ సూత్రంపై అది నిర్మించబడుతున్నది, ఏ ఉపయోగార్థం అది మళ్ళించబడుతున్నది అన్నదానిపైనే అంతా ఆధారపడి ఉంటుంది. నేను రాజకీయం చేశాను. అత్యంత హింసాత్మకమైన కోవకు చెందిన విప్లవాత్మక రాజకీయాలు 'ఘోరకర్మ' అని చెప్పుకోగల కర్మను చేసాను. యుద్ధానికి మద్దుతు ఇచ్చాను. మనుషుల్ని యుద్ధం చేయమని పంపాను. అయినా రాజకీయాలన్నవి అంతగా లేదా అన్ని వేళలా అంత పవిత్రమైన వ్యాపకాలు కావు. యుద్ధమన్నది ఆధ్యాత్మిక పరమైన కర్మ అనిపించుకోదు. కానీ కృష్ణుడు అర్జునుణ్ణి చాలా భయంకర యుద్ధాన్ని చేయమని పిలుపు నిచ్చాడు. తనను ఉదాహరణగా తీసుకొని మానవ సంబంధమైన ప్రతి కార్యాన్ని చేయమని ప్రోత్సహించాడు 'సర్వ కర్మాణి.' కృష్ణుడు ఆధ్యాత్మికతా శూన్యుడైన మనిషి అని, అర్జునుడికి ఆయన ఇచ్చిన సలహా పొరపాటుగా యిచ్చినదనీ, లేక తప్పుడు సలహా సూత్రపరంగా మీరు తీర్మానిస్తున్నారా? ఈ విషయంలో కృష్ణుడు ఇంకా ముందుకెళ్ళి ఒక వ్యక్తి ఒక పనిని సరైన మార్గంలో, సరైన భావంతో తన మౌలిక స్వభావం, ప్రవృత్తి, సామర్థ్యం తనకు సూచించినట్లుగా చేస్తే అతడి ధర్మాన్నిబట్టి అది అతడిని దైవంవలోకే నడిపిస్తుందని మరీ ప్రకటిస్తాడు. వైశ్యుని, అలాగే బ్రాహ్మణుని, క్షత్రియుని వృత్తికి, ధర్మానికి సాధికారత కలుగజేస్తాడు. ఆయన దృష్టిలో ఒక మనిషి వ్యాపారం చేయడానికి, ద్రవ్యాన్ని సృష్టించడానికి, లాభాలు గడించడానికి, ఆధ్యాత్మికపరమైన మానవునిగా యోగసాధన చేస్తూ ఆంతరిక జీవనం చేయడానికి పూర్తి అవకాశమున్నది.

గీత నిర్వివాదంగా కర్మల్ని ఆధ్యాత్మిక సిద్ధికి సాధనాలుగా, భక్తి, జ్ఞానయోగాల కోవకు కర్మయోగాన్ని జోడిస్తుంది. ఏది ఏమైనా, ఏ కోరికా లేకుండా, ఏ పారితోషికం

లేదా ప్రతిఫలంతో ఎలాంటి సంబంధం లేకుండా, ఏ అహంకారపూరిత వైఖరి లేదా ఉద్దేశ్యం లేకుండా కర్మను దైవానికి ఒక అర్పణగా, త్యాగంగా చేయాలని కృష్ణుడు ఒక ఉచ్ఛతరమైన శాసనాన్ని విధిస్తాడు. ధర్మాన్ని అనుసరించి అన్ని కార్యాలూ చేయవచ్చు. సరిగా చేసిన కర్మ, దైవాన్ని చేరుకోవడంలో లేదా ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానానికి, ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి చేరువ కావడంలో ఆటంకం కాలేదు అనేది ఈ విషయాల పట్ల భారతీయ సంప్రదాయ వైఖరి.

అయినా సన్యాసి ఆదర్శం చాలా మందికి అవసరమౌతుంది. ఆధ్యాత్మిక పరంపరలో దీని కంటూ స్థానమున్నది. నా వరకూ నేను ఏ మనిషీ వైరాగ్యం లేదా కఠోరమైన సన్యాసిలా నిస్సంగత్వంతో జీవించలేకపోతే ఆధ్యాత్మికంగా సంపూర్ణుడు కాలేడని చెబుతాను. స్పష్టంగా, సంపద పట్ల పేరాశ, ధనాన్ని సృష్టించడం అన్నది తన స్వభావం నుండీ లేకుండా పోవాలి. అదే విధంగా ఆహారం పట్ల చాపల్యం లేదా ఇంకోదాని పైన పేరాశ పట్ల అత్యాస మొదలైన విషయాలున్నింటి పట్ల లంపటం చేతనలో నుండీ తొలగించివేయ బడాలి. బైరాగి జీవనశైలిని లేదా దానితో ఏకమై పోవడమే ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణతకు అనివార్యమని నేను సూచించను.

CWSA 29:249-50 *అనువాదం: సి. హెచ్. హర్షవర్ధన్ (9441519210)*

ఆధ్యాత్మికత జీవితం నుంచి విడివడి లేదు

మేము మళ్ళీ చెప్తున్నాం, ఆధ్యాత్మికత జీవితం నుంచి విడపోయి ఉన్నదానిగా అనుకోవటం తప్పు. ఈశోపనిషత్తు ఇలా చెప్తున్నది, “అన్నింటినీ త్యజించి, భోగించు. పరుల సొమ్మును ఆశించవద్దు. కాని నీ విధాయక కార్యాలను చేస్తూ నూరు వత్స రాలు జీవించు. నీ కర్మబంధాల నుంచి తప్పించుకోవటానికి ఇంతకంటె మరొక మార్గం నీకులేదు. ”మన శిఖలు ప్రపంచంలోని సంఘర్షణలకు పైన ఉన్నాయని అనుకోవటం తప్పు. శ్రీకృష్ణుడు పదే పదే అర్జునుణ్ణి యుద్ధానికి బలవంతం చేయటం చూస్తే అది అవగతమౌతుంది; “యుద్ధం చేయి, శత్రువులను ఓడించు!”, “నన్ను స్మరిస్తూ యుద్ధం చెయ్యి!”, “ఆధ్యాత్మికత సంపూర్ణంగా నిండిన హృదయంతో నీ కర్మల నన్నింటినీ నాకు సమర్పించు, అత్యాశ లేనివాడవై, స్వార్థాకాంక్షల నుంచి విముక్తుడవై, యుద్ధం చేయి! నీలోని ఆత్మ పరితాపం నిన్ను వీడిపోవును గాక.” ధర్మపరాయణుడైన మనిషి తన సర్వసాధారణ కార్యాలను వదిలిపెట్టకపోయినప్పటికీ,

ప్రపంచకార్యాల విషయంలో అతడు ఎక్కువ సాత్త్వికుడుగానే, ఎక్కువ ఋషి తుల్యుడుగానే, ఎక్కువ సౌజన్యజీవిగానే లేదా ఎక్కువ నిస్సంగుడుగానే అయి పోతాడని భావించడం పొరపాటు. దీనికి వ్యతిరేకార్థంలో అత్యంత తీవ్రతతోను, రాజీ లేకుండాను గీత ఇచ్చిన సమాధానానికి బదులుగా మరొకటి ఉండబోదు, "ఎవరైతే తమ స్వభావం నుంచి స్వార్థాహంకారాన్ని వదిలివేస్తారో, ఎవరైతే కర్మ ఫలాన్ని ఆశించరో, అటువంటివారు మొత్తం ప్రపంచాన్ని నాశనం చేసినా, అతడు నాశనం చేయనివాడే అవుతాడు, అతడు కర్మకు బద్ధుడు కాడు." శిథిలాలపై రథాన్ని తోలుతున్న కురుక్షేత్ర రథసారథి కర్మయోగానికి ప్రతిబింబం, వివరణం. శరీరమే రథం, ఇంద్రియాలే రథాన్ని లాగే గుర్రాలు, రక్తసిక్తమైన, పాపపంకిలమైన ప్రపంచగతుల గుండా శ్రీకృష్ణుడు మనుష్యాత్మను క్షేమంగా వైకుంఠానికి చేరుస్తాడు.

CWSA 13:12

జీవితమును తిరస్కరించకుండా యోగాన్ని ఆచరించవచ్చు

చాలా బలమైన ప్రాణిక ఆకర్షణకు విరుగుడైన తాత్కాలిక వైరాగ్యస్థితి ఉపయోగ కారి అనే సంగతిని నేను పూర్తిగా ఒప్పుకుంటున్నాను. కాని వైరాగ్యం ఎల్లప్పుడూ జీవితంనుంచి మరలిపోయే ధోరణినే కనబరుస్తుంది. వైరాగ్యంలోని తామసికతకు కారణమయ్యే నిరాశ, కుంగుబాటు మొదలగు ధోరణులు తరచుగా అస్తిత్వంలోని శక్తిని నాశనం చేయడమే కాకుండా, కొన్ని సందర్భాలలో ఒకరిని రెండు ఎత్తైన పీఠాల మధ్య పడిపోయేటట్లు చేసి, భూమిని కోల్పోయేటట్లు, స్వర్గాన్ని అందుకోలేక పోయేటట్లు చేస్తుంది. కాబట్టి వైరాగ్యం బదులుగా ధృడంగా, ప్రశాంతతో కామము, దురభిమానము, అహంకార-కేంద్రీకరణం, మోహం మొదలైనవి వేటినైతే తిరస్కరించ వలసి ఉందో వాటిని నిర్ద్వంద్వంగా తిరస్కరించాల్సిందనే దానినే నేను మేలైనదిగా ఎంచుకుంటాను. కాని వాటిలో సాధనకు సాధనాలుగా ఉపయోగపడే కార్యక్రమాలూ, శక్తులూ, దివ్యకర్మలైన కళలు, సంగీతం, సాహిత్యం మొదలైనవి తిరస్కరించబడేవాటిలో చేరవు — జీవితాన్ని తిరస్కరించకుండా, జీవిత-ఆనందాన్ని, ప్రాణికశక్తిని చంపకుండా లేదా బలహీనపరచకుండా యోగాన్ని అభ్యసించవచ్చు.

CWSA 29:388

సన్యాసం — సర్వసంగ పరిత్యాగం

గీతలో శ్రీకృష్ణుడు అర్జునుణ్ణి మాటిమాటికి సన్యాసమార్గాన్ని అనుసరించవద్దని నిర్దేశించడం జరిగింది. కారణం? ఆయన సన్యాస వైశిష్ట్యాన్ని ఒప్పుకున్నవాడే అయినప్పటికీ, అర్జునుడు సన్యాసము, పరిత్యాగము, సర్వభూతహితత్వాల స్ఫూర్తిని ఎక్కువగా కలిగి ఉండి, వాటిలో మునిగిపోయి, పదే పదే ప్రశ్నలు అడుగుతున్నా, శ్రీకృష్ణుడు కర్మమార్గానికి సంబంధించిన తన ఆదేశాన్ని ఎంత మాత్రం ఉపసంహరించుకో లేదు. అర్జునుడు అడిగాడు, "కామ వివర్జితమైన బుద్ధి కర్మకంటె మహనీయ మైనట్లైతే, పెద్దలను సంహరించటమనే భయంకరమైన పనిలో నన్నెందుకు పాల్గొనమంటున్నావు?" ఆ ప్రశ్నను చాలమందే ఉదహరించారు, కొంతమంది ఆయనను దుష్టమార్గాన్ని చూపించే అత్యంత చెడ్డ ఆచార్యుడని అనటానికి కూడా వెనుకాడ లేదు. అర్జునునికి సమాధానంగా, శ్రీకృష్ణుడు సన్యాసం కంటె సంగ పరిత్యాగం గొప్పదని వివరించాడు. భగవంతుని స్మరిస్తూ తన కర్తవ్యకర్మను కోరికలు లేకుండా చేయడమనేది, ఇచ్ఛవచ్చిన రీతిలో కర్మల నాచరించడం కంటే ఎంతో గొప్పదని చెప్పాడు. పరిత్యాగం అంటే కోరికలను త్యాగం చెయ్యడం, స్వార్థమును త్యాగం చేయడం. ఆ త్యాగానుభవం కోసం ఏకాంతవాసాన్నే ఆశ్రయించ నక్కర లేదు. ఆ అనుభవాన్ని కర్మ ద్వారా కర్మ క్షేత్రంలో పొందవలసి ఉంది. యోగపథంలోని సోపానాలను అధిరోహించటానికి కర్మయే సాధనం.

Sri Aurobindo, Writings in Bengali, p. 83

ప్రపంచ క్రీడ

ప్రాణులకు ఆనందాన్ని అందించే ఉద్దేశంతోనే వైవిధ్యభరితమైన ప్రపంచ క్రీడ సృష్టించబడింది. ఈ ఆనందక్రీడ అంతమైపోవా లనేది భగవంతుడి ఉద్దేశం కాదు. ప్రపంచాన్ని ఆనందంతో వెల్లువై ముంచెత్తాలని, ప్రాణులు తన చెలికాళ్ళుగా, తోటి ఆటగాళ్ళుగా ఉండాలని ఆయన కోరుకుంటున్నాడు. అజ్ఞానమనే గాడాంధకారంలో మనం ఉన్నాం. దానికి కారణం, ఆట సాగటం కోసం పరమ ప్రభువు తనకు తాను దూరంగా ఉంటున్నాడు, అందుకోసం తనను తాను అస్పష్టతతో చుట్టుకొని ఉన్నాడు. ఆయన స్థిరపరచిన మార్గాలెన్నో ఉన్నాయి, వాటిని అనుసరించితే

గనుక, అవి వారిని గాఢాంధకారం నుంచి బయటకు తెచ్చి, భగవంతుని సాహచర్యం లోకి తెస్తాయి. ఒకవేళ ఎవరికైనా ఆటలో ఆసక్తి లేకపోతే, విశ్రాంతినే కోరుకుంటే, భగవంతుడు అతని కోరికను సఫలం చేస్తాడు. కాని ఆయన కోసంగా ఆయన మార్గాన్ననుసరిస్తే, అప్పుడు భగవంతుడు ఈ ప్రపంచంలోగాని లేదా మరో చోటనైనా గాని తనకు యుక్తమైన సహ ఆటగాడుగా అతనిని ఎంచుకుంటాడు. అర్జునుడు కృష్ణుని అత్యంత ప్రియమైన చెలికాడు, సహ ఆటగాడు. అందుమూలంగానే, పర మోత్కృష్ట రహస్యమైన గీతాబోధనను అతడు అందుకొన్నాడు. ఏమిటా పర మోత్కృష్ట రహస్యం అనేది నేను కిందటి సందర్భంలో వివరించటానికి ప్రయత్నిం చాను. భగవానుడైన కృష్ణుడు అర్జునుడితో అన్నాడు, "కర్మ పరిత్యాగం ప్రపంచానికి అరిష్టదాయకం, కర్మలను విసర్జించడం సన్యాస స్ఫూర్తి. పరిత్యాగాలు లేని సన్యాసం అర్థరహితం. ఒకరు సన్యాసం మూలంగా దేనినైతే పొందుతారో దానిని సంగ పరి త్యాగంతో కూడా పొందుతారు. అనగా, అజ్ఞానం నుండి విముక్తి, సమత్వం, ఆధి పత్య శక్తి, ఆనందం, శ్రీకృష్ణునితో కలయికను పొందుతారు. ఆరాధించబడే ఏ మనిషైనా కాని చేసే కర్మలను జనులు ఆదర్శంగా తీసుకొని, వాటినే అనుసరిస్తారు. కాబట్టి, సన్యాసం ద్వారా నీవు కర్మను వదిలివేస్తే, అందరూ ఆ మార్గాన్నే అనుస రిస్తారు. దాని ఫలితం, సమాజపరంగా విలువలలో గందరగోళం ఏర్పడి, అధర్మం రాజ్యమేలుతుంది. నీవు కర్మ ఫలితం మీద నీ కోరికను పరిత్యజిస్తే, మనుష్యజీవన సామాన్య ధర్మాన్ని అనుసరిస్తే, మనుజులను వారి విద్యుక్త ధర్మాన్ని ఆచరించేటట్లుగా ప్రభావితం చేస్తే, అప్పుడు నీవు నా జీవనధర్మంతో ఐక్యమైపోతావు. నా ఆప్తమిత్తుడవై పోతావు."

Sri Aurobindo, Writings in Bengalr, p. 83

> కర్మ మరియు ఘటన వాటికవే విలువైనవి కావు, కాని కేవలం అవి యే శక్తి కి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్నాయో, అవి ఏ భావానికి సంకేతంగా ఉన్నాయో, ఏ శక్తి అక్కడ సహాయపడుతున్నదో అనేదాని వలననే వాటికి విలువ.
>
> *CWSA 19* — శ్రీఅరవిందులు

ప్రశ్నలే ప్రశ్నార్థకం

ప్రపంచ-సమస్యలైన సుఖదుఃఖాల సమస్యలకూ, పాపపుణ్యాల సమస్యలకూ కలవరపడిపోయిన ఎంతోమంది వాటి నుండి తప్పించుకుపోవడం లేదా పలాయనం చిత్తగించడం అనేదే సమస్యకు పరిష్కారమార్గంగా ఉద్ఘాటించారు. జీవితంనుంచి ఉపసంహరించుకొమ్మనే సన్యాస వైరాగ్యం, కర్మత్యాగ వైశిష్ట్యాలను వారు చాటి చెప్పారు. బుద్ధ భగవానుడు ప్రపంచం అశాశ్వతమని, కష్టాలతో నిండినదని చెప్పాడు. నిర్వాణానికి మార్గాన్ని చూపించాడు. ఇంకా జీసస్, టాల్‌స్టాయ్ లాంటివారు పురాతన ధర్మమైన యుద్ధాన్ని, మావవజాతి పరంపరను కొనసాగించే వైవాహిక వ్యవస్థను గట్టిగా వ్యతిరేకించారు. కఠోర తపస్సు నాచరించే సన్యాసి అంటాడు, కర్మ దానికదే అజ్ఞానం నుంచి జనిస్తుంది, కర్మ సంతతిని త్యజించు, ప్రశాంతంగా క్రియారహితంగా ఉండు అని. అద్వైతి అంటాడు, ప్రపంచం మిథ్య, పూర్తిగా భ్రమాత్మకం, నీకు నీవు బ్రహ్మలో లీనమైపో అని. అటువంటప్పుడు,ఈ ప్రపంచం ఎందుకు? ఈ జీవితం ఎందుకు? దైవమే గనుక ఉంటే, ఒక పరిణతి నొందని బాలుడిలా ఈ పనికిరాని అర్థ రహితమైనదానికి పాటుపడట మెందుకు? ఈ శుష్క పరిహాసాన్ని ఆయన ఎందుకు మొదలు పెట్టినట్లు? కేవలం దివ్యాత్మ ఉనికి సత్యమై, ప్రపంచం మిథ్య మాత్రమే అయితే, అటువంటప్పుడు ఈ దివ్యాత్మ పరిశుద్ధమైన తన ఉనికి మీద ఈ వికృతమైన స్వప్నాన్ని ఎందుకు విధించుకొన్నాడు? నాస్తికు డంటాడు, అసలు భగవంతుడు, పరమాత్మ అనేవే లేవు, అక్కడ ఉన్నదల్లా కేవలం గ్రుడ్డిదైన కర్మ, ఒక అంధశక్తి మాత్రమే అని. కాని అది ఎటువంటి దృక్పథం? ఎవరిదీ శక్తి? అది ఎక్కడి నుంచి ప్రభవించింది? మరి అది ఎందుకు మరలా గ్రుడ్డిదై, అవివేకమైన దైపోయింది? ఈ ప్రశ్నలకు క్రైస్తవుడుగాని లేగా బౌద్ధుడుగాని లేక అద్వైతిగాని, నాస్తికుడుగాని లేక వైజ్ఞానికుడు గాని, ఎవరూ సంతృప్తికరమైన సమాధానాలను ఇవ్వలేకపోయారు. ఈ విషయాల మీద అందరూ మౌనం వహించారు. అదే సమయంలో టలాయింపుతో (సంధిగ్ధార్థపు మాటలతో) ప్రశ్నను తప్పించుకోవటానికి ఆతురత చూపించారు. కేవలం ఉపనిషత్తులు, గీత మాత్రమే వాటి దృక్పథాన్ని అవి అనుసరిస్తూనే ఈ విధంగా విషయాన్ని తప్పించుకోవటానికి ప్రాకులాడలేదు.

CWSA 9:103-04 *అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ (8639106913)*

నేను గతములో సన్యాసపరమైన, తామసికపరమైన చెందిన వైరాగ్యములను తిరస్కరించాను. జీవితములో పరాజయము పొందడము వలన కాదు, జీవితాన్ని సమన్వయం చేసుకోలేక దాన్ని జయించి బహుమతులు గెలుచుకోలేక తామసిక వైరాగ్యముతో జీవితముపై నిరాశ కలుగుతుంది. వికలాంగులు, బలహీనులు అదొక రకమైన ఆశ్రయమని యోగానికి వస్తారు. ప్రపంచ-తరగతిలో విఫలమైన పిల్లలకు ఇచ్చే ప్రోత్సాహక బహుమతి వంటిది అని దైవం వైపు యోగం వస్తుంది. ప్రపంచ గుర్తింపుగల బహుమతులు పొందాలనీ, అవి తన ప్రతిభకు సముచితమైనవి కానట్లు భావించడము వలన కలిగే వైరాగ్యము, లేక చివరకు ఆ బహుమతులు రుచించక వాటి కన్నా ఉన్నతమైన అందమైనవి పొందాలనే ఆరాటము, లేక జీవిత పోరాటములో గెలిచి దాని కంటె గొప్పదైన ఆత్మను గురించి తెలుసుకోవాలనే అంధకారము నిండిన ఆకాంక్ష తప్పకుండా పరిపూర్ణ యోగము దారి లోనికి తీసుకువెళ్ళడానికి సహాయపడుతుంది. జీవితము నేర్పిన అనుభవసారముతో పొందిన సాత్విక వైరాగ్యము జీవిత పూర్వపదాల విశిష్టతను తెలియచేస్తుంది. సన్యసించాలనుకునే వైరాగ్యము జీవితాన్ని తిరస్కరింప చేయడమే గాక ప్రపంచమంతా శూన్యంగా, అస్పష్టంగా భావించడము — నేను దాన్ని అంగీకరించను. మన యోగమార్గములో నున్నవారికది పొసగదు. నా ఉద్దేశ్యములో దైవాన్ని జీవితము లోనికి తీసుకురావడానికి అది సరిపడదు. కాని ఎవరైతే ప్రస్తుత జీవితంతో సంతృప్తి చెందగలరో, వారు దేవుడిని జీవితము లోనికి తీసుకురావాలనుకోవడానికి కారణము కనిపించదు — కాబట్టి వైరాగ్యము జీవితములోని అసంతృప్తి ప్రభావము వలన అవే దాన్ని పూర్తిగా సమ్మతించ

ఎటువంటి దృక్పథంతోనైనా సృష్టి మనతో తలపడినట్లైతే, మనం తప్ప కుండా దాని ముఖంలోనికి దృష్టిని పెట్టాలి, దైవాన్ని దాని లోపల చూడ టంతో పాటుగా, దాని వెనుక గూడా చూసే ధృఢత్వాన్ని కలిగి ఉండాలి.

CWSA 13:191 *అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ*

వలసి వుంది. అది ఒక విధముగా నా యోగమునకు అనివార్యమైనది.

CWSA 29:389

స్వధర్మం (స్వీయ జీవనధర్మము)

> *"స్వధర్మం ప్రకారం కర్మలు చేయడం ఉత్తమం. స్వయంగా స్వధర్మము లోపభూయిష్టమైనప్పటికి చక్కగా నిర్వహించబడిన పరాయి ధర్మము కంటె మంచిది. స్వధర్మ పాలన మరణసదృశమైనా, పరాయి ధర్మపాలనకన్నా మిన్న పరాయి ధర్మాన్ని అనుసరించడం ప్రమాదం."*

ఒకరి స్వయంకృతమైన జీవన నియమాలను పాటించడము (స్వధర్మము) అంటే తాను చేయు పని ఆతని స్వభావంతో పాలించబడుతుంది (స్వభావ). ఒకరి స్వీయ స్వభావము కాలక్రమేణా పరిణమిస్తుంది, అభివృద్ధి చెందుతుంది. కాలప్రక్రియలో మనిషి తనదంటూ ఒక సాధారణ స్వభావాన్ని అభివృద్ధి చేసుకొంటాడు. ఈ విధంగా రూపొందిన స్వభావంచే నిర్దేశించబడిన కర్మలు, ఆ కాలపు ధర్మం అవుతుంది. జాతి జీవనగమనంలో, జాతి స్వకీయ స్వభావం నిర్మితమౌతుంది. ఆ స్వభావంతో నిర్దేశించబడే కర్మ, ఆ జాతి జీవనధర్మ మౌతుంది. ఒక వ్యక్తి తన జీవన గమనంలో, అతడు అభివృద్ధి చేసే ప్రత్యేక స్వభావం, కర్మను నిర్దేశిస్తుంది, అదే అతని జీవన ధర్మం అవుతుంది.వివిధ జీవనధర్మా లన్నింటినీ యేకం చేసి శాశ్వత ధర్మానికి సంబంధించిన ఒక సామాన్య ఆదర్శం వ్యవస్థీకరించబడుతుంది లేక చేర్చబడుతుంది.

ఆదర్శవంతమైన యోగి తనలోనికి తానుపసంహరించుకొన్న శక్తిహీనుడైన వాడు కాదు. సమస్త జీవులకు హితము చేయుటలో నిమగ్నమై యుండు వాడు. దాని నతడు ప్రపంచముపై తాను గ్రుమ్మరించు దివ్య ఊర్జ వరదచే గాని మానవజాతి అగ్రగామిగా తనను నిలుపుకొనడం ద్వారా గాని పురోగ మనంలో, పోరులో దానికి నాయకత్వం వహిస్తూ గాని చేయడంలో తల మున్కలై వుంచాడు. కాని అతడు తన కర్మలచే బద్ధుడు గాడు, తన మూర్తిత్వం కన్న ఉత్తముడై నిలుస్తాడు.

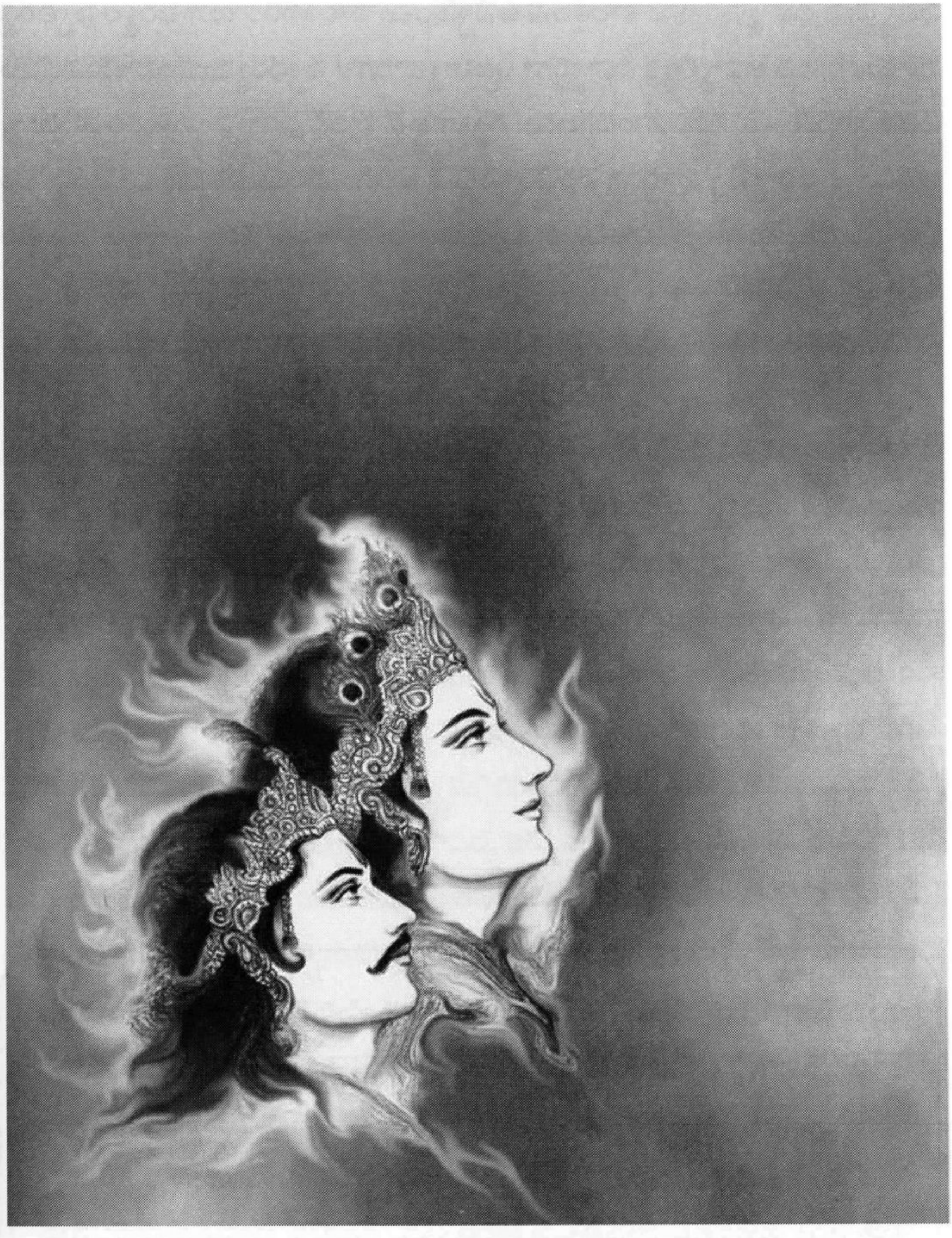
CWSA 13:10

సత్యమైన ధర్మాచరణను కాంక్షించి అన్వేషించు వారందరికీ యీ ధర్మం స్వధర్మ మౌతుంది. ఒక ఆధ్యాత్మిక విద్యార్థిగా (బ్రహ్మచారిగా) స్వధర్మమును పాటించడము వలన జ్ఞానమును, శక్తిని పొందగలడు. గృహస్తుడై వుండి ధర్మాన్ననుసరించవచ్చు. అతడు ఆ ధర్మాన్ని పూర్తిగా నెరవేర్చినట్లైతే అతడు చరమ దశలైన వానప్రస్థ లేక సన్యాస దశలకు అర్హత పొందినవాడు కాగలడు. శాశ్వత ధర్మ శాశ్వత గమనం అలా వుంటుంది.

Sri Aurobindo, Writings in Bengalr, p. 85

మన యోగము యొక్క ఉద్దేశము ఆత్మ-సంసిద్ధియే కాని ఆత్మనాశనం కాదు. యోగి నడకకు రెండు మార్గములు కలవు. విశ్వంనుండి ఉపసంహరించుకోవడం ఒకటైతే, విశ్వంలోనే సిద్ధిపొందడం మరొకటి. మొదటిది సన్యసించడమైతే రెండవది తపస్సు చేయడము. సృష్టిలో భగవంతుని కోల్పోయినప్పుడు మొదటిది మనల్ని స్వీకరిస్తుంది. రెండోది భగవంతునిలో మన ఉనికిని సఫలం చేసుకొన్నప్పుడు ప్రాప్తిస్తుంది. మన మార్గం పరిపూర్ణత సాధించడమే సన్యసించడము కాదు. మన గమ్యము యుద్ధములో జయించడమే కాని పోరాటము నుండి పారిపోవడము కాదు.

CWSA 12:96 శ్రీఅరవిందులు

మనము ఉన్నత స్వర్గప్రాప్తికి అర్హుల మగువరకు దైవమిత్రుడు తన స్నేహమును శత్రుత్వమనే ముసుగు వెనక దాచి వుంచుతాడు. అప్పుడు కురుక్షేత్రములోవలె, బాధ వినాశము కలిగించు భయానక రూపమును విడిచి ప్రభువు మధురమూర్తిగా, కోమల హస్తాలచే తరచుగా ఆలింగనం చేసుకొనే కృష్ణుని దేహం, తన శాశ్వత సఖుడు, సహ ఆటగాడు అయిన భయవిహ్వల అంతరాత్మ, పరిశుద్ధ నేత్రాలలో ప్రకాశిస్తుంది.

CWSA 12:493 *అనువాదం: జ.వి.యస్.వి. ప్రసాదరావు (9848532224)*

అంతర బాహిర రణరంగం

ఈ ప్రపంచ ప్రథమ నియమం

సమస్తానికీ మూలం యుద్ధం అంటాడు హెరాక్లిటస్.[1] సమస్తానికి రాజు రణం అంటాడు. ఆ గ్రీకు మేధావి వచించి ఎన్నో ఇతర సూక్తుల లాగానే ఇందులో కూడా ఒక ప్రగాఢ సత్యం వుంది. భౌతికాదిశక్తుల సంఘర్షణలో నుండే ఈ ప్రపంచంలో అన్నీ జనిస్తాయి. అసలు ఈ ప్రపంచమే అలా జనిస్తుందని చెప్పుకోవచ్చు. శక్తుల, ప్రవృత్తుల, ధర్మాల, జీవాల మధ్య ఘర్షణలచేత పరిణమిస్తూ, నానాటికి నవ్యవిషయాలని సృజిస్తూ, పాతవిషయాలని లయం చేస్తూ, ఏదో తెలియని గమ్యం దిశగా ముందుకు సాగిపోతూ ఉంటుంది ప్రపంచం. ఆ గమ్యం ఆఖరు ఆత్మవినాశనం అంటారు కొందరు. నిరర్థక యుగాల పరంపర అంటారు మరికొందరు. ప్రస్తుత సంఘర్షణనుండి, సంక్షోభం నుండి ఇంకా ఇంకా ఉన్నతమైన ఉజ్జాయింపుల ద్వారా ఏదో దివ్యమైన పరంధామాన్ని చేరుకునే ప్రగతిశీల యుగచక్రాలు అని నమ్ముతారు కొందరు. ఏదేమైనా నాశనం, లేనిదే నిర్మాణం ఉండదు అన్నది నిశ్చయం. పలు వాస్తవ, ఆసన్న అపలయలలో నుండి పుట్టిన ప్రత్యర్థశక్తుల సమతూనికచే తప్ప ఏ సామరస్యమూ పుట్టదు.

అన్యజీవాల భక్షణచేత జీవరాసుల స్వయంపోషణ సాధ్యం కావడం తప్ప మరో విధంగా అనవరతమైన జీవనవృద్ధి సాధ్యం కాదు. అసలు మన శారీరక జీవనమే నిత్యం నాశనం, నిత్యజననాలతో కూడుకున్న ఒక జీవపరిణామం. మన దేహం ఒక ముట్టడింపబడ్డ పట్టణం. పరస్పరం కబళించుకో చూసే అనేక శక్తులతో కొన్ని ఆ నగరాన్ని ముట్టడిస్తూంటే కొన్ని కాపు కాస్తుంటాయి. వీటన్నింటిలో దాగిన ఒక జీనవధర్మం కనిపిస్తోంది. ఈ విషయం మీద ఆదిలోనే ఒక అలిఖిత శాసనం ప్రకటితమైనట్టు ఉంది: "నీ తోటివారి మీద, పరిసరాల మీద యుద్ధం చేసిగాని నీవు విజయం సాధించలేవు; అన్యజీవనంతో పోరాడుతూ, ఘర్షణపడుతూ, నీలోనే దాన్ని విలీనం చేసుకుంటే తప్ప నీవు జీవించను కూడా లేవు. నేను సృష్టించిన ఈ ప్రపంచ ప్రథమ నియమం — వినాశనం చేతనే సృష్టి, స్థితులు సాధ్యం అవుతాయి.''

CWSA 19:40-41

---

[1] హెరాక్లిటస్: గ్రీకు తత్వవేత్త

యుద్ధం జీవిత ఒక ముఖ్యాంశం అని, ఆదర్శ మానవుడు ఒక యోధుడని నీషే నొక్కి చెప్పాడు. ఆదిలో అతడు ఉష్ట్రమానవుడు కావచ్చు. అటు పిమ్మట బాలమానవుడు అవుతాడు. చివరిలో పరిపూర్ణుడు కావాలంటే మధ్యలో నరసింహుడు కాక తప్పదు. ఇలాంటి నీషే భావాలు ఎంతో విమర్శకి గురయ్యాయి. వాటినుండి అతడు వెలికితీసిన నైతిక, ఆచరణాత్మక సూచనలతో మనం విభేదించవచ్చు గాక. కాని మనం వద్దని ముఖం తిప్పుకున్నా ఆ భావాలలో ఒక సత్యం దాగి వుంది. కాదనరాని సంజాయిషీ వాటికి ఇవ్వడానికి సాధ్యమవుతుంది. ఆ సత్యాన్ని ఒకసారి స్మరించడం అసలు మనకే మంచిది. ఎందుకంటే ధీరమతుల మీద ఆ భావాలు సంజీవనిలా పనిచేస్తాయి. దానికి మొదటి కారణం ఇది. ఎందుకంటే మరీ సున్నితమైన, సాత్వికమైన తాత్విక, నైతిక, భావుకతల చేత ఏర్పడే జడత్వం నుండి, ఉదాసీనత నుండి అవి మనను రక్షిస్తాయి. అలాంటి సాత్వికచింతన ప్రకృతి సమస్తాన్నీ కేవలం ప్రేమమయ, ప్రాణమయ, సుందరమయ, మంగళమయ తత్వంగా సందర్శిస్తూ, దారుణమైన ఆమె మృత్యుముఖం నుండి ముఖం తిప్పుకుంటుంది. ఆలాంటి చింతన దైవాన్ని శివుడిగా అర్చిస్తుందిగాని, రుద్రుడిగా ఆరాధించలేదు. ఇక రెండవ కారణం, అస్తిత్వ లోతుల్లోకి సూటిగా చూసే తెగువ, నిజాయితీ ఉంటేగాని దాని వైరుధ్యాలకి, వ్యతిరేకతలకు సఫలదాయకమైన పరిష్కారాన్ని కనుక్కోలేము. జీవితంయొక్క, ప్రపంచంయొక్క నిజస్వరూపం ఎలాంటిదో ముందు గమనించాలి. అప్పుడు అవి ఎలా ఉండాలో ముందు అర్థం చేసుకుని, ఆ రూపంలోకి వాటిని రూపాంతరం గావించే పని ప్రారంభించొచ్చు. అస్తిత్వపు ఈ జుగుప్సాకర ముఖం లోనే దాని ఆఖరి సామరస్యానికి సంబంధించిన మహత్తర రహస్యం దాగి వున్నప్పుడు, ఆ ముఖాన్ని నిర్లక్ష్యం చెయ్యడం వల్ల, దాన్ని నిందించడం వల్ల ఆ రహస్యాన్ని పోగొట్టుకున్నవాళ్ళం మాత్రమే అవుతాము. మనకి నచ్చలేదని సమస్య ముఖ్యాంశాలని విడనాడితే, పరిష్కారం కోసం మనం చేసే ప్రయత్నాలన్నీ విఫలం అవుతాయి. అందుకు భిన్నంగా దాని నొక శత్రువులా పరిగణిస్తూ దాన్ని కాదని, కాలరాసి, త్రోసిపుచ్చి, తీసికొట్టగలిగినా కూడా, జీవితం మీద దాని పట్టుని, ప్రభావాన్ని చులకన చేయడం వల్ల మనకి ఒరిగేది ఏమీ ఉండదు. అస్తిత్వ మూలసూత్రాలలో, వర్తమానం

మీద ప్రభావం చూపే గతంలో అది ఎంతగా వేళ్లూని వుందో తెలుసుకోలేకపోయామంటే ఇక మనం సాధించేది ఏమీ ఉండదు.

CWSA 19:41-42

సమబుద్ధి — కర్తవ్యం కర్మ

ఏ బాహ్యభేధాల ఆధారంగా అయితే మనుషులు ప్రాపంచిక సంఘటనల పట్ల తమ దృక్పథాన్ని సరిచేసుకుంటూ ఉంటారో, ఆ భేధాలు అతడికి ఉపప్రధానమైన, నిమిత్తమైన అర్థాన్ని మాత్రమే కలిగి ఉంటాయి. అతడు వాటిని నిర్లక్ష్యం చెయ్యడు, కాని వాటికి అతీతంగా ఉంటాడు. కోర్కెకి లోబడి జీవించే మానవాత్మదృష్టిలో సత్పరిణామాలు, దుష్పరిణామాలు రెండూ గొప్ప ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకుంటాయి. కాని నిష్కాముడైన దివ్యాత్ముడి దృష్టిలో రెండూ స్వాగతించవలసినవే. ఎందుకంటే వాటి కలయిక చేతనే శాశ్వత శ్రేయస్సును కూర్చే పరిణామాలు నెమ్మదిగా ఏర్పడతాయి. అతడికి ఓటమి ఉండదు. ఎందుకంటే అతడి దృష్టిలో అన్నీ నిత్య కురుక్షేత్రంలో జరిగే దివ్య విజయం దిశగా పరిణమిస్తుంటాయి. ధర్మక్షేత్రే, కురుక్షేత్రే. అది కర్మల క్షేత్రం, దివ్యంగా పరిణమించే ధర్మపు క్షేత్రం. ఆ పోరాటంలో ప్రతీ మలుపుని ఎంతో దూరదృష్టితో ఆ యుద్ధపురుషుడు, కర్మవిభుడు, ధర్మశాసనుడు ముందే సూత్రీకరించి మలచాడు. మానవీయమైన మానవ మర్యాదలు అతణ్ణి కదిలించవు. విమర్శ, ప్రశంస అతణ్ణి తాకవు. విమలదృష్టిగల ఒక న్యాయనిర్ణేత అతణ్ణి నడిపిస్తాడు. ఓ ఉన్నత ప్రమాణం అతడి చర్యని శాసిస్తుంది. అతడి సంకల్పం ప్రాపంచిక బహుమానాల మీద ఆధారపడదు. క్షత్రియుడైన అర్జునుడు మరి సహజంగా మానమర్యాదలకే విలువ నిస్తాడు. భీరువుగా పిలువబడే అప్రతిష్ఠ కన్నా మరణమే నయమని అతడు భావించడంలో తప్పు లేదు. ప్రపంచంలో తన ప్రతిష్ఠని నిలుపుకుంటూ, సాహస ప్రమాణాలకి అనుగుణంగా జీవించడం అతడి ధర్మం. కాని విముక్తుడైన అర్జునుడు ఈ నియమాలు వేటినీ పట్టించుకో నక్కర్లేదు. పరమాత్ముడు తనకి విధించిన కర్మని, తన కర్తవ్యం కర్మని అతడు తెలుసుకుంటే చాలు. ఆ పనిచేస్తూ ఫలితాలని పరమాత్ముడికి విడిచిపెట్టాలి. మానవాత్మ అతి ముఖ్యమైన పాపపుణ్యాల భేదాలని అతడు ఎప్పుడో దాటిపోయాడు. అహంకారపు పట్టుని తగ్గించుకోవడం కోసం, కోరికల బలమైన, ఉధృతమైన భారాన్ని కాస్త

తేలిక చేసుకోవడం కోసం పాపపుణ్యాలు మానవాత్మకు అవసరమే. కాని ముక్తుడు ఈ ప్రయాసల నుండి ఎప్పుడో బయటపడి, విమలమైన, విరాజమానమైన ఆత్మ సాక్షిత్వంలో స్థిరంగా కొలువై ఉంటాడు. పాపం అతణ్ణి ఎన్నడో వీడిపోయింది. సత్కర్మల వల్ల ఒనగూడే పుణ్యమూ ఉండదు. పాపకర్మల వల్ల అంటే పాపమూ ఉండదు. అజేయమై, అక్షయమై, నిర్మలమై, నిస్వార్థమైన దివ్యప్రకృతి అనే మహోన్నత శిఖరం మీద అతడు కొలువై ఉన్నాడు. ఆ వేదికపైన పాపపుణ్యాలకి అర్థంగాని, ఆధారంగాని ఉండవు.

CWSA 19:182 *అనువాదం: డా. వి. శ్రీనివాస చక్రవర్తి (9500069322)*

యుద్ధము, విధ్వంసము

మన భౌతిక జీవితంలో యుద్ధము, విధ్వంసకాలు అనేవి విశ్వజనీన సిద్ధాంతం మాత్రమే కాక మన మానసిక మరియు నైతిక ఉనికికి సంబంధించినవి కూడా.ఇప్పుడు వుండి, జీవిస్తున్నదానికి, ఏదైతే ఇక ముందు వచ్చి, జీవించాలనుకొంటున్నదో దానికి, ఆ రెండింటి వెనుక ఉన్నదానికి మధ్య యుద్ధం సంఘర్షణ లేకుండా అసలైన బౌద్ధిక, సామాజిక, రాజకీయ, నైతిక జీవితంలో, మనం నిజమైన ముందడుగు వేయలేం అనేది స్వయం-స్పష్టం. మావవుని నడతకు సంబధించినంతవరకు అత్యున్నతము, అత్యుత్తమ ధర్మంగా నిలుపబడిన అహింసా సూత్రాన్ని నిజంగా, పూర్తిగా అచరిస్తూ యింకా, కనీసం, మనుషులు ముందుకు పోవడంగాని, యెదగడంగాని, సఫలులు అవ్వడంగాని అసాధ్యం. యుద్ధం చేత ధ్వంసం చేయకుండా, భౌతిక హింసకు సంబంధించిన రక్షణ విధానా న్నుపయోగించకుండా అంతరాత్మ-శక్తిని ఉపయోగంచగలమా? మంచిది. ఈ శక్తి అనేది క్రియాన్వితమయ్యే వరకు మానవుల మధ్య మరియు ఇతర జాతుల మధ్య అసుర శక్తుల ప్రభావం విజృంభించి విభేధాలు, మారణహోమాలు, దహనకాండలు, కాలుష్యాలు ఈనాడు మనం చూస్తున్న రీతిలోనే నిరాటంకంగా హింస ద్వారా వాళ్ళు చేసిన విధ్వంసం కంటె, నీవు జోక్యం చేసుకోనందు వల్ల జరిగే విధ్వంసమే అధికం. అయినా యింకా ఏదో ఒక రోజు, ఎలాగోలాగ మంచి జరిగి తీరుతుందను కుందామా! మనం కన్నులు తెరచి చూస్తే కత్తులు, ఫిరంగుల కన్నా భయంకరమైన విధ్వంసాలను అది సృష్టించగలదనేది మనకు తేటతెల్ల మౌతుంది. ఎవరైనా తాము చేస్తున్న పని మీద, దాని తక్షణ ఫలితాల

మీద తమ దృష్టిని పరిమితం చేయకపోతే, దాని అనంతర ఫలితాలు యెంత అపారమైనవో, కాలక్రమంలో యెంత విధ్వంసంగా పరిణమిస్తాయో, దానివల్ల దానిపై ఆధారపడిన, దానిచే పోషించబడుతున్న సమస్త జీవనంయెంతగా నాశనం అవుతుందో చూడగలరు. కీడుపై ఆధారపడి జీవిస్తున్నదంతా ధ్వంసం గాకుండా, కీడు నశించదు. మనం వ్యక్తిగతంగా రక్షించబడినప్పటికీ హింసకు సంబంధించిన సంచలనంచే కలిగే బాధ తక్కువ విధ్వంసకారి కాదు.

CWSA 19:42-43

విధ్వంసపు పరమావధి

సృష్టితో పాటు, ఏకకాలంలో లేక ఒకదాని తర్వాత మరొకటిగా నడుస్తూ వుండే ఒక అంశం విధ్వంసం. సృష్టిని పరిరక్షించే తన సుదీర్ఘ కార్యాన్ని జీవన ప్రదాత, విధ్వంసం ద్వారా నవీకరిస్తుంటాడు. పురోగతికి మొదటి షరతు అధిక విధ్వంసం. ఆంతరంగికంగా కూడా. తన నిమ్నరూప కల్పనలను ధ్వంసం చేయనివాడు, మహనీయ మనుగడ లోనికి యెదుగలేడు.

బాహ్యంగా కూడా జాతి లేక సమాజం, లేక తెగ, తన గత జీవనరూపాలను యెక్కువ కాలం ధ్వంసం చేయకుండా కుంచించుకుంటే, స్వయంగా అదే ధ్వంసమై పోతుంది, కుళ్ళిపోతుంది, నాశనమైపోతుంది. దాని శిథిలాల నుండి, యితర జాతులు, సమాజాలు, తెగలు రూపొందుతాయి. పాత బృహద్రూపాలతో యిచట నివసించినవి, ధ్వంసం గావడంవల్ల మనిషి, భూమిపై స్వయంగా ఒక స్థలాన్ని సంపాదించాడు. అసురలను ధ్వంసం చేయడం ద్వారా, జగత్తులో దివ్య ధర్మాన్ని దేవతలు కొనసాగేటట్లు చేస్తారు. తొందపాటుతో యెవరైనా సరే, యుద్ధం, విధ్వంస ధర్మాన్నుండి బయటపడాలని ప్రయత్నించడమనేది, ప్రపంచాత్మ మహనీయ సంకల్పానికి వ్యతిరేకమైన వ్యర్థప్రయత్నమే. తన నిమ్నాంగాల బలహీనత వల్ల, మొదట్లో అర్జునుడు చేసినట్లు, దాని నుండి వైదొలగితే, జరిగేది, అల్పమైన అయథార్థ జాలి, సిగ్గుపడవలసిన, అ అనార్య హృదయదౌర్బల్యంగా, అశక్తతగా అతను వెను కడుగు వేయడాన్ని ఖండిస్తారు, క్షుద్రం హృదయ దౌర్బల్యం. అది సుగుణం అనిపించుకోదు. ప్రకృతి, కర్మ, మనుగడల కఠిన సత్యాలను యెదుర్కొనే ఆధ్యాత్మిక ధైర్యం లేనితనం అవుతుంది. తన అమృతత్వ మహనీయ ధర్మాన్ని ఆవిష్కరించు

కొనడం ద్వారా మనిషి యుద్ధధర్మాన్ని అధిగమించగలడు. పరిశుద్ధ ఆత్మకు సంబంధించిన ఉన్నత తీరాలలో, ఇది సదా వుంటుంది. దానిని అన్వేషించే వాళ్ళున్నారు. దానిని కనుగొనడానికి వాళ్ళు మృత్యుధర్మంచే శాసించబడే ప్రపంచం నుండి ప్రక్కకు తిరిగారు. మానవజాతికి, ప్రపంచానికి, దానివల్ల ప్రయోజనం లేని ఒక వ్యక్తిగత పరిష్కారం అది. లేక అది కలిగించే ప్రయోజనం, బాధాకరమైన పరిణామంలో ముందుకు సాగడానికి సహాయపడే యెంతో గొప్పదైన ఆధ్యాత్మిక శక్తి వారికి దక్కకుండా పోయిందని వాళ్ళు తెలుసుకొనేలా చేయడం.

CWSA 19:384-85 *స్వేచ్ఛానువాదం: యస్. వై. భాషా (9704101385)*

ఆధ్యాత్మిక మనిషి నుండి వెలువడే మహత్తర శక్తులు

హింస, కలహాల వత్తిడికి లోనైన ఆధ్యాత్మిక మనిషి నిశ్చలత, తాటస్థ్యతలే ప్రతీకార చర్యకు విశ్వపు బృహచ్ఛక్తులను జాగృతం చేస్తాయి. దుర్మార్గానికి ప్రతీకలైన వారికి బలవంతంగానైనా వారి మార్గంలో అడ్డుగా నిలవటం వారిని మరింత కనికరించే చర్యే అవుతుంది. మనం ఊహించగలిగినదాని కన్నా ఘోరమయిన వినాశనాన్ని వాళ్ళు తమంతట తాము తమ మీదకు కొనతెచ్చుకొనేంత వరకు చెడ్డవాళ్ళు పదఘట్టనలతో త్రొక్కుకుంటూ పోకుండా ఆపాలి. ప్రపంచంలో పోరాటము, విధ్వంసము సమసిపోవాలంటే కేవలం మన చేతులు శుభ్రంగాను, మన ఆత్మలకు మరక లంటకుండాను ఉంటే సరిపోదు. మొట్టమొదటగా మానవత నుండి దాని మూలాలు తొలగిపోవాలి. నిశ్చలత, జడత్వం, దుర్మార్గాన్ని ఎదిరించలేక పోవటం, ఎదురు తిరగటానికి నిరాకరించటం అనేవి ధర్మాన్ని త్రోసిపుచ్చటమే. జడత్వం, తమస్సు నిజానికి ఎక్కువ గాయాన్ని కలిగిస్తాయి. పోరాడే తత్వమున్న రాజసిక స్వభావం తాను కలిగించే నష్టం కన్నా ఎక్కువ సృజనను చేస్తుంది. వ్యక్తిగతమయిన ఆచరణ సమస్యను తీసుకుంటే పోరాటం స్థూల భౌతిక రూపంలో దాని పర్యవసానమయిన విధ్వంసం నుండి వైదొలగటం నైతికంగా అతనికి సహాయపడవచ్చు కానీ ప్రాణనష్టం కలిగించేవారిని నిర్మూలించ లేదు.

CWSA 19:43

ఆత్మ త్యాగనిరతి

పోరాటం, విధ్వంసం మాత్రమే అంతా కాదు. పరస్పర విరోధము, పరస్పర వివాదాల వలె కలిసి వుండడం, పరస్పర సహాయం వంటి రక్షాసూత్రం, అహంకార పూరితమయిన స్వోత్కర్షకు ఏమాత్రం తీసిపోని ప్రేమశక్తి. ఇతరుల కోసం మనలను త్యాగం చేసుకోవాలనే భావన, మనకై యితరులు త్యాగం చెయ్యాలనే భావన కూడా ఉన్నాయి. కానీ నిజానికిది ఎలా పనిచేయాలో పరిశీలించినపుడు మనం నిజాన్ని దాచాలని ప్రలోభ పడకూడదు, అలా అని విరుద్ధమయిన వాటి శక్తిని విస్మరించ కూడదు. సహజీవనంలో పరస్పర సహాయమే కాక, రక్షణ, కలహాలు, జీవన పోరాటంలో మనలను దాడుల నుండి, వైషమ్యాల నుండి బలపరచుకోవటం జరగాలి. యుద్ధానికి, అహంకారానికి, జీవితాన్ని ఎదుర్కొనే ఆత్మ సమర్థతకు సహవాసం ఒక సేవిక. ప్రేమ నిరవధికంగా మృత్యువుయొక్క శక్తి. ముఖ్యంగా మంచి పట్ల, భగవంతునపై ప్రేమ — మానవ అహంకారం దృష్టిలో ఎక్కువ యుద్ధాలకి, మారణహోమాలకి, విధ్వంసాలకి కారణమయ్యింది. ఆతడి త్యాగం మహత్తరము, ఉదాత్తమయినది. కానీ దాని సర్వోన్నత స్థాయిలో అది జీవన ధర్మానికి మరణం తెలిపిన సమ్మతి. అది బలి కోరుకొనే ఒక శక్తిపీఠంపై నివేదనగా మారుతుంది. తల్లి పక్షి తన పిల్ల పక్షిని రక్షించుకోవటానికి జంతువుకు ఎర అయినట్లుగా, దేశ స్వాతంత్ర్యం కోసం దేశభక్తుడు ప్రాణాలర్పించినట్లుగా మతం కోసం, ఒక ఆదర్శం కోసం ప్రాణాలర్పించే వీరుడు క్రింది స్థాయిలోను, జంతువులలోను, అత్యున్నత స్థాయిలోను త్యాగానికి ఉన్నతోన్నతమయిన ఉదాహరణలు వారు, సాక్షీభూతమయినదానికి అది నిదర్శనం.
CWSA 19:44

మనుగడ ముఖంలోకి సూటిగా చూడు

పరిష్కారం ఏదైప్పటికీ, ఒక సరియైన పరిష్కారానికి రావాలని అనుకున్నప్పుడు మనం జీవితాన్ని సూటిగా చూడటం నేర్చుకోవాలి. జీవితాన్ని సూటిగా చూడటమంటే భగవంతుడి ముఖంలోకి సూటిగా చూడటమే. ఎందుకంటే ఆ రెంటినీ విడదీయలేం. అదే కాదు, ప్రపంచ-మనుగడ ధర్మాల బాధ్యతను, వాటిని సృష్టించిన ఆతనినుండి బదలాయించలేం, లేక, యే తత్ తో రూపొందాయో దాని నుండి బదలాయించలేం.

కానీ యిక్కడ కూడా మనం సరపెట్టుకోవటానికీ, సందిగ్ధతతోనే ఉండడానికీ ప్రయత్నిస్తున్నాం. మన నైతికభావాల ననుసరించి ఒక ప్రేమమయుడూ, కరుణామూర్తి, మంచివాడు, న్యాయస్వరూపుడు, సుగుణాత్ముడు, ధర్మాత్ముడుగా భగవంతుణ్ణి చిత్రించి, మిగిలినవన్నీ ఆయన కాదు, ఆయనకు చెందినవి కాదు. అవన్నీ కొన్ని అసురశక్తుల దుష్ట సంకల్పాల వలన లేదా అహ్రిమాన్ అంధకార శక్తులు కృపామూర్తి అయిన అర్ మజ్జ్‌ను సమతుల్యం చేయటం వలన లేదా స్వార్థపూరితము, పాపభూయిష్టము అయిన మనిషి సహజంగా భగవంతుడు పరిపూర్ణంగా చేసినదానిని పాడుచేసి ఉండటం వలన అంటున్నాం. మనిషి జంతుప్రపంచంలో మరణం, నశించిపోవటం అనే న్యాయాలను సృజించినట్లుగా లేదా ఏ మహత్తర కార్యం ద్వారా ప్రకృతి సృష్టించి పోషిస్తుందో అలానే తన అభేద్యమయిన కర్మచే నరికి దానిని నాశనం చేస్తుంది. కొన్ని మతాలు మాత్రమే నిర్మొహమాటంగా హిందూమతంలా చెప్పగలిగాయి "ఈ విశ్వశక్తి ఒకే దైవం, ఒకే త్రైకం, అని విశ్వంలో నడయాడే ఆ శక్తి రూపాన్ని కేవలం వరదాయిని అయిన దుర్గామాతగానే కాక భయంకరమైన రుధిర తాండవం చేసే కాళిగానూ దర్శించాయి. ఈమె కూడ జగజ్జననియే ఈమె కూడా దైవమే. ఆరాధించగల శక్తి నీకు ఉంటే ఆరాధించు." ఇంత నిస్సంకోచమయిన నిజాయతీ, మహత్తరమైన ధైర్యంగల మతం. ఒక గంభీరమయిన విస్తృతమయిన ఏ యితర మతం సరితూగలేని ఆధ్యాత్మికతను సృజించటంలో విజయవంతమయిందిి. ఎందుకంటే నిజమైన ఆధ్యాత్మికతకు ఆధారం సత్యమే, ధైర్యమే దాని అత్మ. తస్మైన్ సత్యం ఆయతనం.

CWSA 19: 44-45 *అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్ (9704198298)*

మనం గుర్తించాలి కురుక్షేత్రాన్ని, తప్పనిసరిగా

ఇది అంతా చెప్పాలని కాదు కాని: ఘర్షణ, విధ్వంసం — అస్తిత్వానికి మొదలు, చివర; సామరస్యం, యుద్ధం కంటే గొప్పదేమీ కాదు; దైవాన్ని ఎక్కువగా ప్రేమించు, మృత్యువు కంటె; భౌతికశక్తి ఆత్మశక్తిచే తొలగింపబడాలి. అలాగే, యుద్ధం శాంతిచేత, ఘర్షణ ఐక్యతచేత, కబళించుట ప్రేమచేత, అహంకారం విశ్వీకరణచేత, మృత్యువు అమరజీవనంచేత తొలగింపబడాలి. దైవం — ధ్వంసం చేసేవాడు, స్నేహితుడు కూడ. జగతి సంబంధ త్రైకమే గాక తదతీతుడు, భయంకర కాళి, ప్రేమించే తల్లి

కూడ; కురుక్షేత్రానికి ప్రభువు, దివ్య స్నేహితుడు, రథసారథి, జీవుల నాకర్షించేవాడు, అవతార కృష్ణుడు కూడ. ఘర్షణ, కొట్లాట, గందరగోళాల గుండా, అతడు మనల్ని ఎటు నడిపించినా; అది ఎక్కడికి ఎటు, ఎటువంటి షరతులతో కూడినదైనా; గమ్యం ఏది, ఎటువంటి భావాతీత స్థితికి చెందినదైనా, దానిని మనం కనుక్కోవాలి. ఆలా కనుక్కోవాలంటే, ప్రపంచస్థితి, ప్రస్తుతం, ఎలా ఉందో చూడాలి,. అతని చర్యల విలువ సరిగా అంచనా వేయాలి; అటు తర్వాత వాటి గమ్యం, మార్గం, వాటికవె మనకు తెలుపుకొంటాయి. మనం కురుక్షేత్రాన్ని గుర్తించాలి, తప్పనిసరిగా. అమర జీవితాన్కి మార్గం కనుగొనే ముందు, జీవన్మరణాల సూత్రానికి ఒడంబడాలి; కాలం, మరణాల ప్రభువు దర్శనాన్ని మనం — అర్జునుని కంటె తక్కువ భయంతో చూడాలి; విశ్వాన్ని ధ్వంసం చేస్తున్నవానిని వ్యతిరేకించడం లేక అసహ్యించుకోడం, మాను కోవాలి.

CWSA 19:46

మనిషి — జీవన సమరం

మనిషి తన నైజంలో, ఎక్కువ బలవత్తరమైనన గుణానికి అనుగుణంగా తన జీవన పోరాటాన్ని సాగిస్తాడు. సాంఖ్యశాస్త్రం, గీతలో చెప్పిన విధంగా, ముఖ్యంగా మూడు గుణాలు, ప్రపంచ ఊర్జానికి ఉన్నాయి మానవ నైజంలో — అవి: 1. సత్వ గుణం 2) రజోగుణం 3) తమోగుణం. సత్వగుణంలో నిబ్బరం, విజ్ఞానం, సంతృప్తి, ప్రధానంగా ఉంటాయి రజోగుణంలో రాగం, పని, పోరాడే ఉద్వేగం ప్రధానంగా ఉంటాయి. తమోగుణంలో — అజ్ఞానం, జడత్వం ప్రధానంగా ఉంటాయి.

తమోగుణం బలవత్తరంగా ఉన్న మనిషి — సుడిగాలిలా తనపై దాడిచేసే శక్తులను పెద్దగా యెదుర్కోడు. పాలింపబడ్తాడు, బాధింపబడ్తాడు, వాటిచే; ఏదోలా నెట్టుకొస్తాడు, కాలాన్ని. ఒక వ్యవస్థీకృత పని లేదా ఆలోచనను ఆశ్రయించి, తనకు తాను రక్షణ పొందుతాడు, కాలం వెళ్ళబుచ్చుతుంటాడు, ఏదో విధంగా బతికితే చాలు అనుకుంటాడు, ఎక్కువగా ప్రయత్నించి విజయం సాధించాల్సిన అవసరం నుండి, ఆదర్శం నుండి తప్పుకుని, తనని తాను క్షమించుకుంటాడు, ఇతరులచే క్షమింప బడ్తాడు, లేదా మినహాయింపు పొందుతాడు.

బలవత్తరమైన రజోగుణం గల మనిషి — దాడిచేసే ప్రపంచ శక్తుల పైకి —

ఉరుకుతాడు, తన అహంకార తృప్తి కొరకు; యుద్ధం, చంపడం, జయించడం, ఆధిపత్యం వహించడంలో సంతోషం పొందుతాడు. తనలో ఉన్న కొద్దిపాటి సత్వగుణ సాయంతో — తన అంతరంగంపై ఆధిపత్యం వహించడానికి అంతరంగ శక్తి, ఆనందాలపై పట్టు సాధించడానికి ఈ యుద్ధాన్నే ఉపయోగిస్తాడు. జీవన సమరమే అతని ఆనందం, రాగం, దోహదపడ్తాయి— అతనిలో స్వయం వృద్ధికి. బలవత్తరమైన సత్వగుణం గల మనిషి ఘర్షణ, అల్లకల్లోలాల నడుమ కూడ అన్వేషిస్తాడు సరైన దానిని, న్యాయాన్ని, నిబ్బరాన్ని, శాంతిసామరస్యాలను, కేవలం తన కొరకే గాక, ఇతరులకు అందజేయడానికి కూడా. అంతరంగంలో తాను వేరుపడి ఉంటాడు. బాహ్యంలో వ్యతిరేకిస్తాడు ప్రపంచ శక్తుల మధ్య ఘర్షణ, యుద్ధాన్ని. వాని సత్వబుద్ధి రాజసిక ఉద్వేగానికి లోనైతే, అది అన్వేషిస్తుంది శాంతి, సామరస్యాల విజయాన్ని భేదం, యుద్ధం, సంఘర్షణ సిద్ధాంతాలపై విజయాన్ని. వీటిపై సమతూకం సాధించే ప్రయత్నాలే — మానవబుద్ధి అవలంబించే, అన్ని దృక్పథాలు.

CWSA 19:53

యోధుడు — లేదా క్షత్రియ వర్గం

అందుచే గీత బోధింపబడింది — ఈ క్రిందివారి కొరకు — 1) పోరాడేవానికి కర్మిష్టికి, 2) యుద్ధం చేయుట, రక్షించుటే జీవిత ధ్యేయంగా గల క్రియాశీలుని కొరకు 3) హింసాయుత, బలమైనవారి దయాదాక్షిణ్యాలపై ఆధారపడ్తూ, తమని తాము రక్షించుకునే విధినుండి మినహాయింపు పొందిన – బడుగు, బలహీన వర్గాల రక్షణ కోసం, యుద్ధం ధ్యేయంగా గల ప్రభుత్వం కొరకు. 4) ప్రపంచంలో న్యాయాన్ని, ధర్మాన్ని పాలించుటే తమ విధిగా గల ప్రభుత్వం కొరకు. ఈ విధమైన, సాంఘిక, ఆచరణాత్మక, నైతిక, వీరోచిత భావాలు — భారతీయ క్షత్రియుడంటే ఉండే అవగాహనలో ప్రవేశించి ఉంటాయి. అతని నైజమే రాజులా పాలించుట, యోధునిలా యుద్ధం చేయుట, గీతలో సాధారణ, మరియు విశ్వజనీన భావాలు మనకు ముఖ్యమైనప్పటికీ, వాటిపై భారతీయ సాంఘిక వ్యవస్థ, నాగరికతల ప్రత్యేక ప్రభావాన్ని త్రోసిపుచ్చలేము — ఎందుకంటే, వాటినుండే ఇవి ఆవిర్భవించాయి. కాని ఆధునిక బుద్ధికి — ఆలోచనాపరుడు, క్రియాశీలి, యోధుడు, నిర్మాత అందరూ — ఒక్క మనిషిలోనే ఉంటాడు — అతని వ్యక్తిగత నైజము, స్వభావంతో నిమిత్తం

లేకుండా. పురాతన భారతీయ నాగరికతలో, వ్యక్తి నైజం సంస్కారం, స్వభావాలకు ప్రాధాన్యత నిచ్చి సంఘంలో అతని నైతికత, వృత్తి, ఆధారంగా అతని స్థానాన్ని నిర్ణయించేవారు మనిషిని కేవలం ఒక సంఘజీవిగా, అతని సంపూర్ణ సాంఘిక అస్తిత్వమే ఒక ఉన్నత ఆదర్శంగా భావించేవారు కాదు; అభివృద్ధి చెందుతున్న ఒక ఆధ్యాత్మికసత్తాగా మనిషిని పరిగణించేవారు. అతని సంఘజీవనం, స్వభావం, నైతిక విలువలు, వృత్తి అతని ఆధ్యాత్మిక ఎదుగుదలకు సాధనాలు దశలుగా భావించేవారు. ఆలోచన, విజ్ఞానం; యుద్ధం, ప్రభుత్వం; ఉత్పత్తి, పంపకం; శ్రమ, సేవ; వీటిని జాగ్రత్తగా వర్గీకరింపబడ్డ సంఘువృత్తులుగా భావించేవారు. ప్రతి పనిని, స్వభావరీత్యా, తగినవారికే అప్పగించేవారు. ప్రతివారు వ్యక్తిగతంగా, ఆధ్యాత్మికంగా, బాగా ఎదిగి — పరిపక్వం చెందేందుకు వారి వృత్తివ్యాపారాలనే తగిన సాధనాలుగా పరిగణించే వారు.

CWSA 19:49 *అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు (6281730330)*

ఒక సాధారణ జీవనసూత్రం

ఏదేమైనప్పటికీ జీవన సాధారణ సూత్ర ఒక ప్రత్యేక బాహ్య అభివ్యక్తికి సంబంధించిన భౌతిక వాస్తవం యుద్ధం. మానవ పరిపూర్ణత సంపూర్ణతకు ఆవశ్యకమైన ఒక సాధారణ శీలపు బాహ్య అభివ్యక్తి, నమూనా మాత్రమే క్షత్రియుడు. సమస్త జీవనమూ అంటే మన ఆంతర, బాహ్య జీవితాలు రెండూను అని అర్థం. క్రియాశక్తులు ఎదురుపడి, కుస్తీ పట్టే విధానంకల ఒక ప్రపంచంలో, యింకా సరిగ్గా గ్రహించబడని, ఏకత్వపు అంతర్నిహిత శక్తిపై ఆధారపడిన ఒక పరిపూర్ణ సామరస్యతను ఆశిస్తూ, ఒక పురోగమనాత్మక సామరస్యీకరణను ప్రకటించగల, ఒక నిరంతర పరివర్తన చెందుతూ సర్దుబాటు జరిగే వైపు పరస్పర విధ్వంసం ద్వారా పురోగమించే, ప్రపంచంలో సమస్త జీవనానికి — బాహ్య, అంతర జీవితాలు రెండింటికి — సంబంధించిన, సమరం, సంఘర్షణలను యుద్ధం, నమూనీకరించి భౌతికంగా రూపం యిచ్చి చూపుతుంది. మనిషిలోని పోరాటపటిమకు, క్షత్రియుడు ఒక నమూనా, దేహరూపం. అతను జీవితంలో యీ సూత్రాన్ని అంగీకరించి, దేహాలను, రూపాలను నాశనం చేయడానికి వెనుకాడకుండా ఆధిపత్యం వైపు ఒక యోధునిలా పెనగులాడుతూ దానిని యెదుర్కొంటాడు. దేని వైపు సంఘర్షణ మొగ్గు చూపుతున్నదో ఆ సామరస్యతను ఆధారంగా చేసుకొన్న,

సత్యం, ధర్మం, న్యాయాల యేదో సూత్రాన్ని నిజం చేయడాన్ని లక్ష్యంగా చేసుకొంటూ దీనంతటిలో నుండి అతడు ముందుకు పోతాడు. ప్రపంచ ఊర్జపు యీ పార్శ్వాన్ని, యుద్ధ భౌతిక వాస్తవికతను గీత అంగీకరిస్తుంది. అది కర్మ చేయు, పెనగులాడేవాడు, పోరాడేవాడు అయిన క్షత్రియుని తనకు తానుగా ఉద్దేశించుకొని చెప్తుంది. ఆంతరంలో శాంతి, బయట అపకారం చేయకుండా వుండడమనే అంతరాత్మ అత్యున్నత ఆకాంక్షకు బాగా విరుద్ధమైనది యుద్ధం. అంతరాత్మ, అత్యున్నత ఆదర్శమైన ప్రశాంత ఆధిపత్యత, ఆత్మ-స్వాధీనతలకు చాలా విరుద్ధంగా కన్పిస్తుంది యుద్ధం. పెనగులాడేవాని, పోరాడేవాని, ఆవశ్యక సంఘర్షణ, కర్మల సంక్షోభం. వైరుధ్యత నుండి పరిష్కారం కోసం, ఎచట వాటి షరతులు కలుసుకొంటాయో, సామరస్యతకు, అతీతంగా పోవడానికి ప్రప్రథమ ఆవశ్యక ఆధారం లభిస్తుందో ఆ సమతుల్యతా స్థితికై కాంక్షిస్తుంది యుద్ధం.

CWSA 19:52

శక్తుల సంఘర్షణ

పదార్థ విశ్వంలో పరమాత్మకు సంబంధించిన యీ ప్రపంచం, యీ అభివ్యక్తి ఆంతరిక అభివృద్ధి ఒక ఆవృత్తి మాత్రమే గాక ఒక క్షేత్రం కూడా. ఆ క్షేత్రంలో, పర్యావరణం లాగా అభివృద్ధికి ఒక అవకాశంగా జీవన బాహ్య పరిస్థితులను అంగీకరించాలి. ఇదొక పరస్పర, సహాయ, సంఘర్షణల ప్రపంచం. అది మనకు సమ్మతించి యిచ్చేవి ఒక సంక్షోభరహితమైన, తేలికగా లభించే సంతసాలలో ప్రశాంతంగా తేలిపోయేటట్లు చేసేవి కావు. కాని ప్రతి అడుగును, వ్యతిరేక శక్తుల సంఘర్షణలో నుండి ఒక వీరోచిత కృషి చేసి స్వాధీనం చేసకోవలసి ఉంటుంది. ఆంతరిక, బాహ్య సంఘర్షణను, అత్యంత భౌతిక ఘర్షణ అయినటువంటి యుద్ధానికి సంబంధించినదానిని కూడా స్వీకరించేవారు క్షత్రియులు, బలశాలురు. యుద్ధం, బలం, ఉదాత్త శీలం, ధైర్యం వాళ్ళ స్వభావం. శిష్టరక్షణ యుద్ధ పర్యవసాన అంచనాను, వెనుకాడకుండా అంగీకరించడం వారి సుగుణం, వారి విధ్యుక్త ధర్మం. ఎందుకనంటే, మంచిచెడులకు మధ్య న్యాయాన్యాయాల మధ్య, రక్షించే శక్తికి, హింసించి, అణగద్రొక్కే శక్తికి మధ్య నిరంతర ఘర్షణ కొనసాగుతుంటుంది. భౌతిక సంఘర్షణను పరిష్కరించే స్థాయికి కొనసాగుతుంటుంది. భౌతిక సంఘర్షణను పరిష్కరించే స్థాయికి దీనిని

తీసుకొచ్చినపుడు, ధర్మాన్ని నిలబెట్టే విజేత, తాను చేయవలసిన హింసాపూరిత కార్యభయంకర స్వభావానికి చలించకూడదు, వణికిపోకూడదు. అతడు తన అనుచరులను, లేక తోటి యోధులను విడువగూడదు, తన కార్యాన్ని శిష్టరక్షణ ధర్మాన్ని, న్యాయాన్ని ధూళిదూసరితమై నశించేటట్లు అణగద్రొక్కేవాని రక్త-మరక లంటిన పాదాలచే బురదలో కూరుకుపోయేటట్లు చేయకూడదు, ఎందుచేతనంటే, జరిగి తీరవలసి వున్న విధ్వంసపు అతి విస్తృతికి సంబంధించిన భౌతిక మహాభీతి హింసాపూరిత కర్కశత్వంపై ఒక బలహీనుని జాతి కారణంగా ఆలా జరుగకూడదు. అతని సౌశీల్యం, విధ్యుక్తధర్మం యుద్ధం చేయడంలో వుంది గాని, యుద్ధం నుండి విరమించుకోవడంలో లేదు. ఇచట నరమేధం పాపం కాదు, చంపకపోవడం పాపం.

CWSA 19:64

రుద్రునికి ఋణం

మనిషి హృదయానికి, శాంతికై అర్హత పొందేంతవరకు యధార్థమైన శాంతి లభించదు. రుద్రుని ఋణం తీర్చేంతవరకు విష్ణుధర్మం నిలద్రొక్కుకోదు. అప్పుడు, యింకా పరిణమించ నటువంటి మానవజాతికి ప్రేమ, ఏకత్వాలను బోధించడానికి ప్రక్కకు జరగాలా? ప్రేమ, ఏకత్వాలను బోధించే గురువులు తప్పనిసరిగా వుండాలి. ఎందుకనంటే ఆ పద్ధతిలోనే చరమ ముక్తి సంప్రాప్తిస్తుంది. కాని మనిషిలో కాల-పురుషుడు సంసిద్ధమయ్యేంత వరకు, ఆంతరికమూ, చరమమూ అయినది, బాహ్యమూ, తక్షణ సత్యతా ఆయినదానిపై పెత్తనం చేయలేదు. క్రీస్తు, బుద్ధుడు వచ్చి వెళ్ళారు. కాని తన గుప్పెట్లో ప్రపంచాన్ని పట్టి వుంచుకొన్నవాడు రుద్రుడు. అహంకారిక శక్తిచే లాభపడే, వారి సేవకులచే బాధించబడే, అణగద్రొక్కబడే మానవజాతి, తన ప్రచండ పురోగమన కృషి, మధ్యకాలంలో సంఘర్షణలో యోధునిగా నిలబడే వాని కరవాలానికై ప్రవక్త ప్రవచనానికై ఆక్రందిస్తుంది.

అతనికి నిర్దేశించబడిన అత్యున్నత మార్గము, అహంకారము లేకుండా భగవత్సంకల్పాన్ని, దేని నతడు ఆదేశించబడినదానిగా చూచాడో, దానికి మానవ సందర్భంగా, పనిముట్టుగా తయారై, తనలోని అధిష్ఠాన దైవత నిత్యస్మరణ బలమిచ్చుచుండగా, 'మా మనుస్మరణ్', తన ప్రకృతి ప్రభువుచే నిర్దేశించబడిన యే మార్గాలలో నైనా నెరవేర్చాలి. 'నిమిత్త మాత్రామ్ భవ సవ్యసాచిన్'. అతనికి వ్యక్తిగత ద్వేషం,

కోపం, శత్రుత్వం, అహంకారిక వాంఛ, ఆవేశా లుండవు. సంఘర్షణ వైపు, లేక ప్రచండ అసురినిలా హింస, విధ్వంసాలపై తృష్ణ వుండవు. కాని అతడు తన పని తాను లోకసంగ్రహార్థం చేస్తాడు. కర్మ వెనుక దేని వైపుకు ఆ కర్మ దారితీస్తుందో దానిని గమనిస్తాడు, దేని కోసం అతను యుద్ధం చేస్తున్నాడో దానిని చూస్తాడు. ఎందుకనంటే కాలపురుషుడైన భగవంతుడు విధ్వంసం కోసమే ధ్వంసం చేయడు. కాని పునరావృత ప్రక్రియలో ఒక మహనీయ పరిపాలన, పురోగమించే అభివ్యక్తికై మార్గాన్ని చక్కజేయడానికి 'రాజ్యం సమృద్ధమ్' కై అలా చేస్తాడు. దేనిని పైపైన మాత్రమే పనిచేసే మనస్సు చూడలేదో, సంఘర్షణకు సంబంధించిన గొప్పదనాన్ని విజయ వైభవంలో గల — అవసరమైతే, ఓటమిగా ముసుగు ధరించి వచ్చే విజయ వైభవంలో గల గొప్పదనాన్ని చూస్తాడు. తమ సమృద్ధ రాజ్యంలో భోగించడానికి మనిషిని కూడా నడుపుతాడు. విధ్వంసకుని మోము చూచి భీతిచెందక, దానిలో నశించిపోయే యీ దేహా లన్నింటిలో, నశించకుండా వుండే శాశ్వత పరమాత్మను చూస్తాడు, ఆ మోము వెనుక రథసారధి, మనిషిని నడిపే నాయకుని, సకల జీవుల సఖుని, సుహృదమ్ 'సర్వభూతానమ్' దర్శిస్తాడు. ఒకసారి యీ విశ్వరూపమును చూచి, అంగీకరించినట్లైతే, పునః పునః ఆశ్వాస మిచ్చు సత్యమునకు తక్కిన అధ్యాయమంతా మలచబడుతుంది. చివర్లో అది శాశ్వతుని అత్యంత సన్నిహితమైన మోమును, దేహాన్ని ఆవిష్కరిస్తుంది.

CWSA 19:386-87

విశ్వజనీన పరమేచ్ఛ, నిరాటంక ప్రవాహ మార్గం

తన స్వీకీయ స్వభావం చేత, తనలోనే వున్న శక్తి చేత 'స్వభావజేన కర్మాణి', శస్త్రాస్త్రాలతో పోరాడే యోధునిలా, లేక ఒక నాయకునిగా, మార్గదర్శిగా, లేక మనుషుల్ని ఉత్తేజపరచేవానిగా, ముందు నిలిచిన, తప్పక నిలువవలసి వచ్చినవాడు, వినాశనానికి, సర్వ విధ్వంసక కాలపురుషుని తన కనుల ముందు ఉద్భవించి, విజృంభించి మహోపద్రవానికి పూనుకొన్న విరాట్పురుషుని చూచినపుడు, మనుషులలో శ్రేష్టుడు, దివ్యకర్మి, విశ్వజనీన పరమేచ్ఛకు తెరువబడిన ప్రవాహమార్గంలా తయారైన వాడు, యేం చేయవలసి వుంది? పాల్గొనకుండా వుండాలా, మౌనం వహించి కూర్చోవాలా?, జోక్యం చేసుకోకుండా అభ్యంతరం తెలుపాలా? కాని పాల్గొనకుండా వుంటే

ప్రయోజనం లేదు, సర్వ విధ్వంసక పరమేచ్ఛ సాఫల్యత ఆగిపోదు. తద్వారా యేర్పడే శూన్యతవల్ల అయోమయ స్థితి మరింత పెరుగుతుంది. నీవు లేకపోయినా నా ధ్వంసేచ్ఛ నెరవేరి తీరుతుంది. 'ఋతే అపిత్వమ్' అని ఆ ఆధిదైవతం ప్రకటి స్తాడు. అర్జునుడు పాల్గొనకపోయినా, కురుక్షేత్ర యుద్ధం జరుగకపోయినా, ఆ యెగవేత, అనివార్యమైన అస్తవ్యవస్తతను, అశాంతిని జరుగబోయే సర్వనాశనాన్ని, యింకా పొడిగిస్తుంది. ఇవి యాదృచ్ఛికంగా జరిగేవి కావు. కాని విత్తబడిన అనివార్య బీజం. దాని పంటను తప్పక పొందవలసిందే. గాలిని విత్తినవాడు, సుడిగాలిని పొంది తీరుతాడు.

CWSA 19:386

ఆర్య క్షత్రియ ధర్మం

ఆర్య క్షత్రియధర్మం యిది: "భగవంతుని తెలుసుకో, నిన్ను నీవు తెలుసుకో, మనిషికి సాయపడు. శిష్టులను రక్షించు, ప్రపంచంలో భయం, లేక బలహీనత లేక పారపడకుండా, యుద్ధకర్మను చెయ్యి. నీవు శాశ్వత, అవినాశి ఆత్మవు, అమృతత్వం వైపు అది ఆరోహించే మార్గంలో నీ అంతరాత్మ యిచట వుంది. జీవన్మరణాలు దాన్నేం చేయలేవు, విషాదం, గాయాలు, బాధపడడం అనేవి పట్టించుకో వలసిన విషయాలు గాదు. ఎందుకనంటే వీటిని నీవు జయించి అధిగమించాలి. నీ స్వీయా నందం, లాభం, ప్రయోజనాల వంక చూడకు. ఊర్ధ్వం వైపు, చుట్టుప్రక్కల చూడు. నీవు యెగబ్రాకుతూ చేరుకోవలసిన ప్రకాశమయ శిఖరా లున్నాయి ఊర్ధ్వంలో. దేనియందు మంచి, చెడు, పురోగమనం, ఒక కఠినమైన సంఘర్షణలో చిక్కుకుపోయి యుద్ధం, పరీక్షల క్షేత్రంగా వున్న ప్రపంచాన్ని చూడు. వారి బలశాలిగా, వారి వీరుడిగా సహాయం కోసం మనుషులు పిలుస్తున్నారు నిన్ను, సాయం చెయ్యి, అందుకు యుద్ధం చెయ్యి. విధ్వంసం వల్ల ప్రపంచం ముందడుగు వేస్తుంది అన్నప్పుడు ధ్వంసం చెయ్యి. కాని నీవు దేనిని ధ్వంసం చేస్తున్నావో దానిని ద్వేషించకు, నశిం చే వారందరి గురించి దుఃఖించకు. ప్రతిచోటా వున్న ఆత్మను తెలుసుకో, అన్ని అమృతాంతరాత్మలే అనీ, దేహం మట్టి అనీ తెలుసుకో. స్థిరము, బలీయము, సమము అయిన ఆత్మతో నీ కార్యాన్ని నిర్వర్తించు. పోరాడు, వీరమరణం పొందు లేక ప్రబలంగా విజయాన్ని సాధించు. ఎందుకనంటే, భగవంతుడు, నీ స్వభావం,

నీవు నిర్వహించవలసిన, నీ కివ్వబడిన కార్యం యిది."

CWSA 19:66-67 అనువాదం: కె. వి. రావు (*9849929254*)

ఆంతరిక, బాహ్య సంఘర్షణ

ఆంతరిక సంఘర్షణ, బాహ్య యుద్ధము అనే ఏ రెండు దృక్పథాలకు ప్రపంచము రంగస్థలంగా వున్నదో ఆ సంఘర్షణకు గీత ప్రాముఖ్యత నిస్తుంది. అంతర సంఘర్షణలో శత్రువులు వ్యక్తి లోపల వుంటారు. కామనను, అజ్ఞానమును, అహంకారమును వధించడమే ఇచ్చటి విజయము. కానీ మానవ సమష్టిలో ధర్మాధర్మ శక్తుల మధ్యన చెలరేగే బాహ్యసంఘర్షణ ఒకటి వుంటుంది. ధర్మము దైవము చేత, వ్యక్తిలోని దైవీ ప్రకృతి చేత, మావనజీవితంలో వాటికి ప్రాతినిధ్యం వహించేవారి చేత, లేదా దాని ని వాస్తవీకకరించుకోవడానికి కృషిచేసేవారి చేత సమర్థించబడుతుంది. అధర్మము, ఆసురిక, రాక్షసిక ప్రకృతి చేత, ప్రబలమైన అహంకారం ఎవరి అధిపతిగా వుంటుందో వారి చేత, దానికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తూ, దానిని తృప్తిపరచాలని ఎవరు కృషి చేసా ్తరో వారి చేత బలపరచ బడుతుంది. ఇది దైవాసుర సంగ్రామము, పురాతన భార తీయ సాహిత్యమంతా యీ సంకేతంతో నిండి వుంది. దీనిలో కృష్ణుడు ఎక్కువగా సూత్రధారుడుగా చిత్రీకరించబడ్డాడు; ధర్మసామ్రాజ్య స్థాపనకై పోరాడే పాండవులు దేవతల పుత్రులు, మానవరూపంలో వున్న వారి శక్తులు. పాండువుల శత్రువులు రాక్షస శక్తుల అవతారాలు, అసురులు. అవతారమూర్తి ప్రత్యక్షంగా గానీ, పరోక్షంగా గానీ, ఈ బాహ్య సంఘర్షణకు సహాయం చేయటానికి వస్తాడు. అసురుల పాలనను, చెడు చేసేవారిని నాశనము చేసి, వారు ప్రాతినిధ్యం వహించే శక్తిని వారిలో తగ్గిం

భగవంతుడు ప్రపంచమును సమరరంగముగా చేసి, దానిని యోధుల కాలితొక్కిడితో, ఒక మహామల్లయుద్ధ సంఘర్షణ ఆక్రందనలతో నింపి వేసాడు. దాని కొరకు ఆయన నిశ్చయించిన ధరను చెల్లించకుండా నీవు ఆయన శాంతిని సంగ్రహించగలవా?

CWSA 13:208

చి, అణచివేయబడిన ధర్మముయొక్క ఆదర్శాలను పునరుద్ధరిస్తాడు. అతడు వైయక్తిక మానవ అంతరాత్మలో స్వర్గరాజ్యమును నిర్మించుటకే కాక పృథ్వి మీద సమష్టికి దగ్గరగా స్వర్గరాజ్యమును తీసుకురావటానికి వస్తాడు.
CWSA 19:175

యుద్ధాంతము

యుద్ధము మనస్తత్వపరంగా అసాధ్యం కానంతవరకు అది నిలిచి వుంటుంది. ఒకవేళ కొంతకాలము బహిష్కరించబడినా, పునరాగమిస్తుంది. యుద్ధం మాత్రమే యుద్ధమును అంతం చేస్తుందని ఆశించారు. వ్యయము, భీతి, సంహారము, ప్రశాంత జీవనంలో ఆందోళన, చేరిన లేక చేరబోయేదాని సమస్త గందరగోళ క్రూర ఉన్మాదము — ఇదంతా ఎటువంటి గొప్ప ప్రమాణాలకు చేరింది, లేదా చేరుతుంది అంటే మావవజాతి దీని వెనుక నున్న తన విసుగు, అసహనాలతో వికృతరూపానికి లోనవుతుంది. కానీ అవమానము, విసుగు, భీతి, దయలు, జీవితాన్ని, శక్తిని వృథా చేసే ఆచరణాత్మక యథార్థం వలన హేతువుకు తెరుచుకోవటముతో సహా ఆపద, వైపరీత్యములు కూడా శాశ్వత కారకాలు కాదు. అంశము కొత్తగా వున్నంతవరకు మాత్రమే అవి నిలుస్తాయి. పిమ్మట దాని గురించిన మరుపు వుంటుంది; మానవప్రకృతి తన పూర్వస్థితిని పొంది క్షణికంగా అధిగమించబడిన ప్రచోదనలను తిరిగి పొందుతుంది. ఒక దీర్ఘ, శాంతి, ప్రశాంతతకు చెందిన ఒక నిర్దిష్ట వ్యవస్థ కూడ ఊహ్యమైన ఫలితం కావచ్చు, కానీ మానవహృదయం తానున్న స్థితిలోనే నిలిచి వున్నంతవరకూ శాంతి ఒక ముగింపుకు వస్తుంది, వ్యక్తి తీవ్రోద్రేకాల ఒత్తిడికి ఛిన్నాభిన్న మవుతుంది. యుద్ధము ఎప్పటికీ ఒక జీవసంబంధ ఆవశ్యకత కానేరదు, పైగా అది మనస్తత్వ పరివర్తనకు చెందిన ఒక ఆవశ్యకత, మన లోపల వున్నది తనను తాను బాహ్యంలో అభివ్యక్తం చేసుకోవాలి. ఈ లోపుగా ప్రతి అసత్య సంభావ్యత, నిశ్చితమైన భవిష్య సూచన దేవుళ్ళ ఘటనాదుల చేత తక్షణమే తృప్తికరంగా సమాధాన మివ్వబడతాయి; ఆ విధంగా మాత్రమే మనము నిజమైన పరిహార స్ఫురణకు నిర్దేశించబడతాము. ఇది కేవలం మనిషి సర్వజనులతో ఒక మిత్రభావాన్ని మాత్రమే కాకుండా, ఏకతకు, సమానతకు చెందిన ఒక ప్రబలమైన జ్ఞానమును వృద్ధి చెందించుకున్నపుడు, — వారు కేవలం బలహీన బంధమైన సోదరులు మాత్రమే కాదు తనలోని భాగాలే

అన్న ఎరుకతో వున్నప్పుడు, — తన ప్రత్యేక వ్యక్తిగత, జనసామాన్య అహంకార-జ్ఞానంలో జీవించకుండా ఒక విస్తార విశ్వచైతన్యంలో నివసించినపుడు, యుద్ధంయొక్క సంవిధానం, ఏ ఆయుధాలతో యుద్ధం చేసినా తిరిగి వచ్చే అవకాశం లేకుండా అతడి జీవితం నుండి తొలగిపోతుంది. అంతవరకు అతడు భ్రమల చేత అయినా సరే ఆ అంతం వైపుగా సంఘర్షించ వలసిందే, ఇది ఒక శ్రేష్టమైన గుర్తు: ఎందుకంటే ఇది భ్రమ వెనుక నున్న సత్యము తాను వాస్తవికతగా అభివ్యక్తమయ్యే ఘడియ వైపుగా ఉపక్రమించడాన్ని చూపిస్తుంది.

CWSA 25:611

అనువాదం: సునీత శేఖర్ (9346236467)

జ్ఞానం వైపుగా నడుస్తున్న స్థితికి, యేకాంతం యెడల ప్రేమ అనేది ఒక చిహ్నం. సమూహంలో, సంగ్రామంలో, సంతలో వున్నప్పుడు గూడా యేకాంతత స్థిరంగా వున్నదనే అవగాహన మనకున్నప్పుడు మాత్రమే జ్ఞానం సాధించబడుతుంది.

CWSA 12:

యుద్ధములో

నా పతనము వలన నీకు కొంత లాభము చేకూరితే
తరచుగా, యుగాల నిదాన విస్తృత ఉపసంహారణలో
కాలమనే అపరిమిత సాగరంలో జీవితపు దీర్ఘ వారధి పైన
జనన, మరణ ఓటమిని నేను తరచుగా అంగీకరించాను.

నా అంతరాత్మ ప్రకాశిత మార్గమును వ్యతిరేకించే
ఈ ప్రపంచ అచేతనా శక్తికి నీవు హక్కు నిచ్చావు
ఆమె ప్రతి అడుగులో నిశీధి సుంకమును వసూలు చేస్తుంది.
విధి, ఆమె అనుచిత ప్రతివాది పాత్రను నిర్వహిస్తుంది.
నా మార్గము చుట్టు ఆసురిక శక్తుల వత్తిడి;

ఈ పృధ్వి వారిది, రోజులను వారు తమ మాన్యంగా నిలుపుకున్నారు,
పూర్తి గాయాలతో నేను వున్నాను, యుద్ధం దయ లేనిది;
ఇప్పటికీ ఇది నీ విజయ ఘడియ కాదా?
నీవు సంకల్పించినా! విధికి నీవు ఇంకా ఏమి ఋణపడి వున్నావు.
ఓ లోకాల పురాతన పురుషుడా నీకు తెలుసు, నీకు తెలుసు.

శ్రీఅరవిందులు　　　　అనువాదం: సునీతశేఖర్ (9346235467)